2 Timotei - Comentarii W. McDonald

Pavel se prezintă pe sine de la începutul Scrisorii ca apostol al lui Isus Cristos. El fusese împuternicit şi uns ca apostol cu o misiune specială de către proslăvitul nostru Domn. Această ungere nu s-a făcut de către oameni sau prin intermediul oamenilor, ci în chip nemijlocit prin voia lui Dumnezeu. De asemenea, Pavel spune că apostolia lui este prin voia lui Dumnezeu, potrivit făgăduinţei vieţii care este în Cristos Isus. Dumnezeu a făgăduit că toţi cei care cred în Cristos Isus vor primi viaţa veşnică. Chemarea lui Pavel de a fi apostol s-a făcut în armonie cu această făgăduinţă. De fapt, dacă n-ar fi fost această făgăduinţă, n-ar mai fi fost nevoie de un apostol ca Pavel.

Cum se exprimă şi E. W. Vine: „După planul divin viaţa aceasta, care era în Cristos Isus în trecutul etern, ne-a fost dăruită şi nouă. Or, într-o concordanţă deplină cu planul acesta a devenit Pavel apostol."

V. Paul Flint expune cele cinci referiri la viaţă din această epistolă, după cum urmează:

1:10, prezentarea făgăduinţei;

2:11, participarea vieţii;

3:12, modelul vieţii;

4:1, scopul vieţii.

Lui Timotei i se spune iubitul meu fiu. Nu se poate demonstra conclusiv că Timotei a fost realmente convertit prin lucrarea lui Pavel. La Fapte 16:1 se consemnează prima lor întâlnire, unde Timotei e înfăţişat ca fiind deja un ucenic, înainte ca Pavel să fi sosit la Listra. În orice caz, apostolul îl considera un fiu iubit în credinţa creştină.

Ca la 1Timotei, salutul lui Pavel cuprinde: har, îndurare şi pace. S-a arătat la comentariul asupra lui 1Timotei că atunci când le scrie bisericilor, Pavel în mod obişnuit le adresează har şi pace. Când îi scrie lui Timotei, el adaugă cuvântul îndurare. Guy King sugerează că e nevoie de har pentru orice slujire, de îndurare pentru orice eşec şi de pace pentru orice împrejurare. Bine a spus cineva: „Har celor nevrednici, îndurare celor neajutoraţi şi pace celor neliniştiţi."

Hiebert defineşte harul drept: „dragostea şi îndurarea spontană şi auto-declanşată a lui Dumnezeu, care îl face să se poarte cu compasiune şi dulce afecţiune cu cei nenorociţi şi întristaţi."

Aceste binecuvântări izvorăsc de la Dumnezeu Tatăl şi de la Cristos Isus, Domnul nostru. Iată un alt exemplu în care îl vedem pe Pavel dându-I cinste Fiului întocmai cum îi dă cinste Tatălui.

În stilul său caracteristic, Pavel izbucneşte acum în exclamaţii de mulţumire. Să nu uităm unde se afla pe când înălţa aceste mulţumiri: În carcera de la Roma, unde fusese întemniţat pentru propovăduirea evangheliei, fiind tratat acum ca un deţinut de drept comun. Credinţa creştină era în această perioadă supusă de către guvernul roman unui val de reprimare făţişa. Mulţi creştini fuseseră omorâţi până la această dată. În pofida acestor împrejurări vitrege, Pavel găseşte resursele de a-şi începe Scrisoarea către Timotei cu cuvintele: „îi mulţumesc lui Dumnezeu!"

Apostolul îl slujea acum pe Dumnezeu cu o conştiinţă curată, cum făcuseră şi strămoşii lui. Deşi strămoşii lui nu erau creştini, ei erau credincioşi în Dumnezeul Cel viu. Ei I se închinau Lui şi căutau să-l slujească. Ei nutreau „nădejdea în învierea morţilor", cum arătase Pavel la Fapte 23:6. De: aceea a putut el afirma, mai încolo, la Fapte 26:6, a: „Şi acum sunt aici ca să fiu judecat pentru nădejdea făgăduinţei pe care Dumnezeu a făcut-o părinţilor noştri şi a cărei împlinire o aşteaptă cele douăsprezece seminţii ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi şi noapte."

Astfel Pavel avea temei să spună că slujirea sa faţă de Domnul se desfăşura după pilda strămoşilor săi. Termenul întrebuinţat de el pentru verbul a sluji (termenul grec este latreuo, înrudit cu latreia, „închinare" (cf. englezescul „mariolatry", adorarea Mariei) se referă la loialitate şi devotament. El dădea deplină recunoaştere Dumnezeului Celui adevărat.

În continuare Pavel se referă la necontenita pomenire a lui Timotei în rugăciunile sale, zi şi noapte. Ori de câte ori marele apostol stătea de vorbă cu Domnul în rugăciune, îşi amintea de preaiubitul şi tânărul său colaborator, pomenindu-i numele înaintea Tronului de Har. Pavel ştia că sorocul slujirii sale se apropia cu repeziciune de sfârşit. El ştia că Timotei va rămâne - omeneşte vorbind - singur, trebuind să ducă mai departe mărturia sa pentru Cristos. El cunoştea dificultăţile cu care va fi confruntat, ceea ce-l îndemna să se roage necontenit pentru acest tânăr ostaş al credinţei.

Ce mişcată trebuie să fi fost inima lui Timotei când a citit aceste cuvinte! După cum se exprimă Moule, apostolul Pavel era cuprins de „dorul" de a-l revedea. Asistăm aici la o expresie de neasemuită dragoste şi preţuire pentru tânărul său colaborator, care subliniază cu elocvenţă gingăşia, tandreţea şi smerenia lui Pavel.

Poate că la ultima lor despărţire Timotei va fi izbucnit în lacrimi de întristare, care vor fi avut o profundă înrâurire asupra lui Pavel. Hiebert crede că acest moment a survenit atunci când poliţia sau ostaşii romani „l-au smuls" pe Pavel de lângă Timotei - clipă de neuitat pentru Pavel, care acum îşi exprimă dorul nespus de a putea fi din nou alături de Timotei, pentru a se umple de bucurie. Nu găsim la Pavel nici o dojana pentru lacrimile vărsate de Timotei, nimic care să sugereze că le-ar fi considerat un gest „nebărbătesc" sau că în creştinism nu ar fi loc pentru emoţii. J, H. Jowett avea obiceiul să spună: „Inimile lipsite de lacrimi nu vor putea fi nicicând vestitoare ale pasiunii. Când inima noastră nu mai simte durerea, vom înceta de a mai fi slujitorii pasiunii."

Într-un fel sau altul Pavel va fi luat cunoştinţă despre credinţa neprefăcută a lui Timotei. Credinţa sa era autentică, sinceră şi adevărată, ne-ascunsă după nici o mască (termenul grec pentru „autentic" este, textual: „ne-ipocrit". Prin derivaţie, un ipocrit este un actor care răspunde de sub (hypo) masca lui).

Dar Timotei nu a fost primul din familia lui care a primit mântuirea. Se pare că bunica lui evreică Lois auzise vestea bună a mântuirii şi îl primise pe Domnul Isus ca pe Mesia. Iar fiica ei Eunice, evreică şi ea (Fapte 16:1), devenise de asemenea creştină. În felul acesta, Timotei a ajuns să cunoască marile adevăruri ale credinţei creştine, reprezentând a treia generaţie din acea familie care şi-a pus încrederea în Mântuitorul. Nu ni se spune nimic în Scriptură dacă tatăl lui Timotei era convertit.

Deşi mântuirea nu se poate moşteni de la părinţi credincioşi, este totuşi adevărat că în Scriptură există acest principiu al familiei creştine. Se pare că lui Dumnezeu îi face plăcere să mântuiască familii întregi. Nu este voia Lui ca vreun membra al acestor familii să lipsească din ceata celor mântuiţi.

Observaţi ce spune apostolul, că credinţa a locuit în Lois şi Eunice. Cu alte cuvinte, ea nu a fost un oaspete ocazional, ci o prezenţă necurmată în viaţa lor. Pavel era încredinţat că tot aşa stăteau lucrurile şi cu Timotei. Era o credinţă autentică, pe care Timotei avea s-o exercite neabătut, în pofida tuturor încercărilor la care avea să fie supus din pricina ei.

Datorită familiei evlavioase din care provenea şi propriei sale credinţei, Timotei este îndemnat să înflăcăreze darul lui Dumnezeu care este în el. Nu ni se spune în ce consta darul lui Dumnezeu. Unii cred că se referă la Duhul Sfânt. Alţii sunt de părere că a fost o deprindere anume pe care i-a conferit-o Domnul pentru o slujbă creştină deosebită - de pildă, darul de evanghelist, pastor sau învăţător. Din textul epistolei reiese clar că Timotei fusese chemat la slujba creştină, fiind în acest sens înzestrat cu un dar special. Aici el este îndemnat să înflăcăreze darul. Să nu se lase descurajat de starea generală de decădere din jurul lui. După cum este prevenit să nu facă din slujirea lui pentru Domnul o simplă ocupaţie, să nu-şi desfăşoare lucrarea mecanic, ca pe o rutină comodă. Mai degrabă, este îndemnat să dea tot mai multă posibilitate de exprimare darului său, pe măsură ce zilele sunt tot mai sumbre.

Darul acesta fusese sădit în Timotei prin punerea mâinilor apostolului. A nu se confunda această punere a mâinilor cu serviciul de ordinare practicat actualmente în cercurile clerice. Cuvintele din versetul de faţă au exact sensul transmis: anume că darul i-a fost încredinţat lui Timotei în momentul în care Pavel şi-a pus mâinile peste el. Apostolul a fost canalul prin care i s-a conferit lui Timotei acest dar.

În acest moment se ridică imediat întrebarea: „Se mai petrece acest lucru şi în vremea noastră?" Răspunsul este: nu. Puterea de a conferi un dar prin punerea mâinilor i-a fost dată lui Pavel ca apostol al lui Isus Cristos. Întrucât azi nu mai avem apostoli în acelaşi înţeles al cuvântului, nu mai avem puterea de a săvârşi minuni apostolice.

Versetul acesta trebuie studiat în legătură cu 1Timotei 1:18 şi 4:14. Însăilând aceste trei versete, constatăm următoarea ordine a desfăşurării evenimentelor, reliefată de E. W. Vine.

„Prin rostire apostolică, Pavel a fost călăuzit să se îndrepte spre Timotei, ca spre unul ridicat (de Domnul) în vederea unei slujiri speciale. Printr-un act formal din partea apostolului, Domnul l-a înzestrat pe Timotei cu un dar. Bătrânii au recunoscut ceea ce a făcut Dumnezeu prin punerea mâinilor lor. Iar acţiunea aceasta nu a constituit un act de ordinare, prin care să se transmită un dar sau o funcţie ecleziastică."

Sau, cum rezumă Stock: „Darul a fost transmis «prin» mâinile lui Pavel, dar «cu» mâinile presbiterilor."

Deşi era confruntat cu perspectiva martirajului, Pavel şi-a găsit timp să-i amintească lui Timotei că Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică sau de laşitate. Nu e timpul să ne lăsăm timoraţi sau intimidaţi.

Ci Dumnezeu ne-a dat un duh de putere. Avem la dispoziţia noastră tărie nelimitată. Prin învrednicirea Duhului Sfânt, credinciosul poate sluji cu vitejie, poate îndura, poate suferi biruitor şi, dacă trebuie, poate muri glorios.

Dumnezeu ne-a dat şi un duh de dragoste. Dragostea noastră pentru Dumnezeu este cea care alungă frica, făcându-ne să fim dispuşi să ne dăruim lui Cristos, pe de-a-ntregul, oricât ne-ar costa acest lucru. Dragostea noastră pentru semenii noştri este aceea care ne face să fim dispuşi să îndurăm tot felul de persecuţii, la care să răspundem întotdeauna cu bunătate.

În fine, Dumnezeu ne-a dăruit un duh de minte sănătoasă sau de disciplină. Cuvintele minte sănătoasă nu transmit integral ideea cuprinsă în acest verset, sugerând mai degrabă că creştinul trebuie să fie totdeauna sănătos la minte, fără să aibă crize nervoase sau alte tulburări psihice. Versetul acesta a fost adesea supus unor interpretări greşite, din care s-a formulat învăţătura potrivit căreia creştinul care trăieşte aproape de Domnul nu ar putea fi afectat niciodată de tulburări psihice. Dar această învăţătură e lipsită de temei biblic, pentru că multe boli psihice se datorează unor carenţe moştenite, în timp ce altele pot surveni în urma altei condiţii fizice ce nu are nici o legătură cu viaţa spirituală a acelei persoane.

Ceea ce ne învaţă versetul de faţă este că Dumnezeu ne-a dat un duh de stăpânire de sine. Cu alte cuvinte, trebuie să fim circumspecţi, să chibzuim bine înainte de a întreprinde o acţiune, evitând să ne pripim sau să acţionăm impulsiv şi nechibzuit. Indiferent cât de ostile ar fi împrejurările în care ne aflăm, suntem chemaţi să cumpănim bine lucrurile, procedând cu multă băgare de seamă.

Lui Timotei i se spune să nu-i fie ruşine. În versetul 12, Pavel afirmă că lui nu-i este ruşine. În fine, în versetul 16, citim că lui Onisifor nu-i era ruşine. Predicarea evangheliei era un delict pe vremea aceea. Cei ce căutau să-L mărturisească în public pe Domnul şi Mântuitorul lor erau prigoniţi. Timotei nu trebuie însă să se lase înfricat de aceste prigoane. Lui nu trebuie să-i fie ruşine de evanghelie, chiar dacă ea presupune suferinţă, după cum nu trebuie să-i fie ruşine de apostolul Pavel, care se află în închisoare. În acest punct, unii creştini îi întorseseră deja spatele, negreşit de teama ca nu cumva solidarizarea lor cu el să le aducă persecuţii şi chiar moartea.

Timotei este îndemnat să-şi ia partea la suferinţele care însoţesc evanghelia şi să le îndure prin puterea lui Dumnezeu. Să nu încerce să evite ocara ce le-ar putea însoţi, ci să îndure alături de Pavel această umilire.

Apostolul l-a îndemnat pe Timotei să fie plin de râvnă (versetul 6,7) şi curaj (versetul 5). Acum Pavel explică de ce este aceasta singura atitudine raţională pe care o putem adopta - care se regăseşte în minunatele relaţii, statornicite în har, prin care tratează Dumnezeu cu noi. Mai întâi, El ne-a mântuit. Asta înseamnă că ne-a izbăvit de pedeapsa păcatului. Apoi El ne izbăveşte necontenit de puterea păcatului iar într-o zi ne va izbăvi de însăşi prezenţa păcatului. De asemenea, El ne-a eliberat de lume şi de Satan.

În plus, Dumnezeu ne-a chemat cu o chemare sfântă. Nu numai că ne-a izbăvit de rău, ci ne-a înzestrat cu toate binecuvântările duhovniceşti în locurile cereşti în Cristos Isus. Chemarea sfântă a creştinului este descrisă amănunţit în capitolele 1-3 din Efeseni, dar mai cu seamă în

capitolul 1. Acolo aflăm că suntem aleşi, predestinaţi, fii adoptaţi, acceptaţi în Preaiubitul, răscumpăraţi prin sângele Lui, iertaţi, pecetluiţi cu Duhul Sfânt şi ni s-a dat arvuna moştenirii noastre. (Pe lângă această chemare sfântă, noi mai avem şi o chemare înaltă, Filipeni 3:14 şi o chemare cerească, Evrei 3:1.)

Această mântuire şi chemare nu sunt după faptele noastre. Cu alte cuvinte, ele ne-au fost dăruite prin harul lui Dumnezeu. Asta înseamnă că nu le-am meritat, că, de fapt, meritam exact contrariul. Şi nici nu le puteam dobândi prin merite, după cum nici nu le-am căutat. Ci Dumnezeu ni le-a dăruit fără plată, necondiţionat şi fără să ne ceară vreun preţ.

Acest lucru e explicat în continuare de cuvintele: după planul şi harul Lui. Oare de ce i-a iubit Dumnezeu pe păcătoşii nelegiuiţi atât de mult încât a fost dispus să-L trimită pe propriul Său Fiu să moară pentru ei? Ce L-a determinat să plătească un preţ atât de mare, ca să-i salveze de iad şi să-i ducă în cer, pentru a petrece veşnicia alături de El? Singurul răspuns posibil este: după planul şi harul Lui. Motivul care a stat la baza acţiunii Lui nu stă în noi, ci în inima Lui nespus de mare şi plină de iubire. Ne-a iubit pentru că ne-a iubit!

Bunăvoinţa Sa ne-a fost dată în Cristos Isus înainte de a fi început timpul. Asta înseamnă că în veşnicia trecută, Dumnezeu a hotărât acest minunat plan al mântuirii. El a decis să-i mântuiască pe păcătoşii vinovaţi prin lucrarea înlocuitoare a scumpului Său Fiu. El S-a hotărât să ofere viaţa veşnică tuturor celor ce aveau să-L primească pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor. Metoda prin care puteam noi fi mântuiţi a fost concepută nu numai înainte de a ne naşte noi, ci înainte de a fi început timpul.

Aceeaşi evanghelie, cea fost concepută în eternitate, a fost revelată în timp. A fost revelată prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Cristos. În zilele când Se afla în trup (pe pământ), El a propovăduit în public vestea bună a mântuirii, învăţându-i pe oameni că El trebuie să moară, să fie îngropat şi să învie din morţi, pentru ca Dumnezeu să-i poată mântui, cu dreptate, pe păcătoşi.

El a abolit moartea. Cum vine asta, când noi ştim că moartea este încă o prezenţă atât de vizibilă pe pământ? Versetul subliniază ideea că El a anulat moartea sau a dezafectat-o, a scos-o din funcţie. Înainte de învierea lui Cristos, moartea domnea ca un tiran nemilos peste oameni, trona ca un duşman de temut. Frica morţii îi ţinea pe oameni în robie. Dar învierea Domnului Isus este chezăşia faptului că toţi cei ce se încred în El vor învia din morţi şi nu vor mai muri niciodată. În acest sens a anulat El moartea, prin faptul că a deposedat-o de boldul ei. Moartea este acum solul lui Dumnezeu, care duce sufletul credinciosului în cer. Acum ea este slujitoarea, iar nu stăpâna noastră.

Nu numai că Domnul Isus a anulat moartea, dar a şi adus la lumină viaţa şi nemurirea prin Evanghelie. În perioada Vechiului Testament, cei mai mulţi oameni aveau doar o vagă şi cețoasă idee despre viaţa de dincolo de moarte. Ei considerau că cei dragi ai lor se duceau în Şeol, adică intrau în starea invizibilă a duhurilor celor trecuţi în lumea cealaltă. Deşi le era înfăţişată nădejdea cerească, de cele mai multe ori ei n-o înţelegeau prea bine.

Dar după venirea lui Cristos noi avem mult mai multă lumină asupra acestui subiect. De pildă, ştim că atunci când un credincios moare, duhul lui se duce la Cristos, ceea ce este mult mai bine. El este absent din trup, dar acasă cu Domnul. El intră în viaţa veşnică, în toată plinătatea ei.

Cristos nu numai că a adus la lumină viaţa, ci şi nemurirea. Nemurirea se referă la învierea trupului. Când citim la 1Corinteni 15:53 că „ceea ce este supus putrezirii trebuie să se îmbrace în neputrezire", noi ştim că deşi trupul este aşezat în mormânt, întorcându-se în ţărână, totuşi la venirea lui Cristos acelaşi trup va fi înviat din morţi şi plăsmuit într-un trup de slavă, similar cu cel al Domnului Isus însuşi. Sfinţii din Vechiul Testament nu posedau aceste cunoştinţe. Ele însă ne-au fost aduse nouă prin arătarea Mântuitorului nostru, Isus Cristos.

Tocmai pentru propovăduirea acestei evanghelii slăvite a fost Pavel predicator, apostol şi învăţător al Neamurilor.

Un predicator este un vestitor a cărui misiune este de a vesti un mesaj.

Un apostol este un om trimis divin, dotat divin şi împuternicit divin.

Un învăţător este unul a cărui misiune este de a-i îndoctrina pe alţii, explicându-le adevărul într-o manieră inteligibilă, pentru ca alţii să poată răspunde prin credinţă şi ascultare.

Al Neamurilor subliniază misiunea specială ce i-a fost încredinţată lui Pavel de a vestişi sluji naţiunile ne-evreieşti.

Întemniţarea lui Pavel s-a datorat tocmai faptului că şi-a îndeplinit cu credincioşie misiunea! El nu a şovăit să vestească adevărul lui Dumnezeu; nici o teamă pentru siguranţa lui personală nu a reuşit să-i închidă buzele. Deşi Pavel nu s-a bucurat de certitudinea că va fi nevătămat, totuşi El a fost pe deplin încrezător cu privire la Cel în care a crezut. Deşi Roma părea că va reuşi să-l dea la moarte pe apostol, oamenii nu-L puteau atinge pe Domnul Său. Pavel ştia că Cel în care s-a încrezut are putere. Are putere pentru ce?

Are putere să păzească ce I-am încredinţat, până în ziua aceea. Comentatorii sunt împărţiţi aici în opinia lor cu privire la sensul avut în vedere de apostol. Unii cred că Pavel s-a referit la mântuirea sufletului său. Alţii cred că se referă la evanghelie. Cu alte cuvinte, chiar dacă apostolul Pavel va fi dat la moarte, evanghelia nu va fi stăvilită. Dimpotrivă, cu cât i se vor împotrivi mai mult oamenii, cu atât ea va propăşi mai mult.

Cel mai nimerit mi se pare să luăm sintagma în sensul ei cel mai larg. Pavel era încredinţat că situaţia sa se afla în mâinile cele mai bune. Deşi era confruntat cu moartea, nu-l încercau sentimente de nesiguranţă. Isus Cristos era Domnul său Atotputernic. Or, la El nu poate exista înfrângere sau eşec. Nu avea, prin urmare, de ce să se teamă. Mântuirea lui Pavel era asigurată, după cum tot atât de certă era şi victoria finală a slujirii sale pentru Cristos aici pe pământ.

Ziua aceea este sintagma preferată a lui Pavel, referindu-se la venirea Domnului Isus Cristos şi în special la Scaunul de Judecată al lui Cristos, când se va trece în revistă slujirea noastră pentru El şi când Dumnezeu va răsplăti cu bunătatea Lui credincioşia oamenilor.

Versetul ar putea fi înţeles în două modalităţi. Mai întâi, Timotei este îndemnat să se ţină strâns de modelul cuvintelor sănătoase. Nu este chemat doar să fie loial adevărului cuvântului lui Dumnezeu, ci trebuie să se ţină strâns chiar de expresiile prin care este transmis adevărul acesta. Poate că n-ar strica să explicăm conceptul printr-un exemplu. În vremea noastră, ni se sugerează uneori că ar trebui să renunţăm la expresii chipurile „demodate" de genul: „născut din nou" sau „sângele lui Isus". Asta pentru că oamenii ar simţi nevoia de a folosi un limbaj „mai elevat"! Numai că aici se ascunde un pericol foarte subtil. Prin abandonarea modului scriptural de exprimare, adesea ei renunţă la însăşi adevărurile pe care le transmit aceste expresii. Prin urmare, Timotei trebuie să se ţină strâns de însuşi modelul cuvintelor sănătoase.

Dar versetul acesta mai sugerează şi faptul că cuvintele lui Pavel trebuiau să slujească de model sau de tipar pentru Timotei. Tot ce urma să predea Timotei de atunci încolo trebuie să fie în armonie cu schiţa sau şablonul ce i s-a încredinţat. Îndeplinindu-şi slujba, Timotei trebuia să facă acest lucru în credinţa şi dragostea care sunt în Cristos Isus.

Credinţa înseamnă nu numai încredere, ci şi bizuire.

Dragostea cuprinde nu numai dragostea faţă de Dumnezeu, ci şi dragostea faţă de fraţii şi surorile noastre de credinţă şi faţă de lumea care piere în jurul nostru.

Lucrul acela bun se referă la evanghelie. Mesajul iubirii răscumpărătoare i-a fost încredinţat lui Timotei. El nu are voie să adauge la el sau să încerce să-l îmbunătăţească în vreun fel, ci el are responsabilitatea de a-l păzi prin Duhul Sfânt, care locuieşte în noi.

Pe când scria Pavel această scrisoare, el era conştient de marea îndepărtare de la credinţă ce ameninţa biserica. Din multe direcţii aveau să fie lansate atacuri la adresa credinţei. Timotei este îndemnat aşadar să rămână fidel cuvântului lui Dumnezeu. El nu va fi însă nevoit să facă acest lucru cu puterea lui proprie, ci Duhul Sfânt, care locuieşte în el, îi va pune la dispoziţie tot ceea ce are nevoie pentru a-şi aduce la îndeplinire sarcina.

Gândindu-se la norii negri ce se adunau deasupra bisericii, Pavel îşi aduce aminte cum creştinii din Asia l-au părăsit. Întrucât chiar pe când scria Pavel această scrisoare, Timotei se afla, după câte se pare, la Efes, ştia prea bine la ce se referă apostolul.

Se pare că creştinii din Asia au întrerupt legăturile cu Pavel, când au aflat că a fost arestat şi întemniţat. Ei l-au părăsit chiar atunci când el avea mai mare trebuinţă de ei. Probabil că au făcut-o din raţiuni de ordin personal, temându-se să nu păţească şi ei la fel. Guvernul roman urmărea depistarea tuturor celor care propagau credinţa creştină. Apostolul Pavel era unul din cei mai cunoscuţi reprezentanţi ai creştinismului. Prin urmare, oricine ar fi încercat să ia legătura cu el risca să fie încondeiat imediat ca adept al cauzei sale.

Nici nu se afirmă, nici nu se lasă să se înţeleagă că aceşti creştini L-ar fi părăsit pe Domnul sau biserica. Totuşi a fost un act de laşitate şi necredincioşie să-l părăsească pe Pavel în ceasul încercării sale.

Poate că Figel şi Ermogen erau lideri ai mişcării ce milita pentru desolidarizarea de Pavel. În orice caz, ei şi-au atras ruşine şi dezaprobare veşnică pentru refuzul lor de a purta ocara lui Cristos alături de robul Său. Guy King comentează că: „numele urâte n-aveau cum să şi le schimbe, dar caracterul urât şi l-ar fi putut drege întrucâtva."

Există două curente de gândire cu privire la Onisifor. Unii cred că şi el l-a părăsit pe Pavel şi că de aceea apostolul se roagă acum ca Domnul să-Şi arate îndurarea faţade el. Alţii sunt de părere că el este amintit aici ca o excepţie salutară faţă de cei pe care apostolul i-a descris mai sus. Noi credem că această variantă din urmă este cea corectă.

Pavel îl roagă pe Domnul să dea îndurare peste casa lui Onisifor. Îndurarea – ni se arată la Matei 5:7 - este răsplata celor care au fost îndurători. Nu ni se spune în ce fel anume l-a înviorat Onisifor pe Pavel. Poate că i-a adus alimente şi îmbrăcăminte în carcera plină de igrasie şi întuneric de la Roma. În orice caz, lui nu i-a fost ruşine să-l viziteze pe Pavel în închisoare. N-a ţinut cont de pericolul la care se expunea, dorind cu orice preţ să vină în ajutorul unui prieten aflat la nevoie, cum arată superb Jowett:

„Distingem o trăsătură minunată a caracterului lui Onisifor în cuvintele apostolului: „Nu i-a fost ruşine de lanţul meu".

De îndată ce eşti pus în lanţuri, prietenii ţi se împuţinează simţitor. De pildă, lanţul sărăciei îi va îndepărta pe mulţi de tine; tot aşa şi lanţul nepopularităţii. Când cineva este în culmea popularităţii, nu duce lipsă de prieteni. Dar când i se atârnă un lanţ, unul câte unul, prietenii îl părăsesc. Dar slujitorilor brizei dimineţii le place să se adune sub umbra serii. Îşi găsesc plăcerea în a sluji pe meleaguri bântuite de deznădejde, unde sufletele zac ferecate în lanţuri de tot felul. „Nu i-a fost ruşine de lanţul meu." Lanţul a fost o atracţie pentru Onisifor, făcând să-i sfârâie călcâiele şi să se avânte cu şi mai mare râvnă în slujirea sa.

Versetul acesta a fost adesea supus unor interpretări greşite, susţinându-se că ar aproba rugăciunea pentru cei morţi. Argumentul de la care pleacă susţinătorii acestui punct de vedere este că la ora când scria Pavel aceste rânduri, rugându-L pe Dumnezeu să-Şi arate îndurarea faţă de casa lui, Onisifor murise deja. Dar nu avem absolut nici un indiciu că Onisifor ar fi murit deja. Susţinătorii acestui punct de vedere sunt adepţii unor vorbării goale şi lipsite de sens, agăţându-se de un pai, pentru a-şi propti o practică total ne-biblică.

Când Onisifor a sosit la Roma, el a avut cel puţin trei alternative. Mai întâi, putea să evite orice contact cu creştinii. În al doilea rând, se putea întâlni cu credincioşii în taină. Şi în fine putea să se expună pericolului de a-l vizita pe Pavel în închisoare, intrând în contact direct cu autorităţile romane. Spre meritul lui etern, el a ales această alternativă din urmă. El l-a căutat pe Pavel cu multă grijă şi l-a găsit.

Apostolul se roagă ca prietenul său credincios să capete îndurare de la Domnul „în ziua aceea".

Indurare are aici sensul de răsplată.

Iar ziua aceea, aşa cum s-a arătat, se referă la ziua când se vor împărţi răsplăţile, adică Scaunul de Judecată al lui Cristos.

Încheind secţiunea aceasta, apostolul Pavel îi aminteşte lui Timotei felul cum l-a slujit Onisifor pe Pavel la Efes în felurite feluri.

A fi tare în harul care este în Cristos Isus înseamnă a fi plin de curaj, în tăria pe care o asigură harul Lui, de a merge cu credinţă înainte pentru Domnul, având împuternicirea pe care El ne-o dă, fără s-o meritäm, prin unirea cu El.

Dar Timotei trebuie să se întărească nu numai pe el însuşi, ci să asigure întărire duhovnicească şi altora. El are răspunderea de a transmite altora învăţăturile inspirate pe care le-a primit de la apostolul. Pavel avea să plece în curând de pe pământ. El îl învăţase cu credincioşie pe Timotei în prezenţa multor martori. Chiar şi slujirea lui Timotei nu va dura foarte mult, drept care el avea datoria s-o pună la punct, în aşa fel încât alţii s-o poată duce mai departe, ca învăţători.

Versetul acesta nu sprijină ideea unei succesiuni apostolice, după cum nu se referă la practica zilelor noastre de a ordina oameni pentru slujirea în biserică. Mai degrabă, este doar îndrumarea dată de Domnul bisericii, pentru a asigura o succesiune de învăţători competenţi.

Adesea s-a arătat că există patru generaţii de credincioşi în versetul acesta, după cum urmează:

1. Apostolul Pavel.

2. Timotei şi mulţi martori.

3. Oameni credincioşi.

4. Alţii.

Scriptura subliniază importanţa ca fiecare membru al bisericii să fie angajat în evanghelizare. Dacă fiecare credincios şi-ar face partea, lumea ar putea fi evanghelizată într-o singură generaţie. Dar lucrul acesta este doar ipotetic, având în vedere perversitatea voinţei omului, a „evanghelizării" rivale din partea religiilor şi cultelor deraiate ale lumii, precum şi a multor altor obstacole. În latura pozitivă însă un lucru e sigur: totdeauna este loc pentru mai bine, în lucrarea creştinilor!

Observaţi că Timotei trebuie să încredinţeze adevărul unor oameni de încredere, adică unor oameni pe care te poţi bizui. Aceşti oameni trebuie să fie în stare să-i înveţe pe alţii. Dar asta presupune un anumit grad de competenţă în slujba de predare.

Adesea s-a arătat că Pavel foloseşte o sumedenie de comparaţii în acest capitol, când îl descrie pe Timotei. Astfel îl numeşte:

(1) fiu - versetul 1;

(2) ostaş - versetul 3,4;

(3) atlet - versetul 5;

(4) plugar - versetul 6;

(5) lucrător - versetul 15;

(6) vas - versetul 21;

(7) rob sau slujitor - versetul 24.

Ca un bun ostaş, al lui Cristos, Timotei trebuie să îndure suferinţe şi greutăţi. (Vezi 2Corinteni 11:23-29, unde găsim lista multor greutăţi pe care şi Pavel le-a îndurat.)

Ostaşul descris în acest verset este cel aflat în serviciu activ. Ba mai mult, el este chiar în mijlocul luptei încinse. Nici un ostaş aflat în împrejurări atât de grele nu se încurcă în treburile acestei vieţi.

Să însemne oare aceasta că cei ce sunt în slujba Domnului nu trebuie să se angajeze deloc în ocupaţii seculare? Nicidecum nu acesta e sensul versetului, căci Pavel însuşi a lucrat la confecţionarea de corturi, paralel cu predicarea evangheliei şi sădirea de biserici. El a mărturisit că şi-a purtat de grijile pământeşti cu propriile sale mâini.

Accentul trebuie pus pe cuvântul încurcă. Ostaşul nu trebuie să permită împrejurărilor obişnuite ale acestei vieţi să devină obiectul principal al existenţei sale. De pildă, el nu trebuie să facă scop suprem în viaţă din agonisirea hranei şi a îmbrăcăminţii. Mai degrabă, slujirea lui Cristos trebuie să ocupe locul primordial în viaţa lui, celelalte lucruri ale acestei vieţi fiind ţinute pe plan secund. Kelly spune: „A te încurca în afacerile acestei vieţi înseamnă a renunţa la separarea de lume, ocupând un loc în afacerile externe, ca un partener autentic al acesteia."

Un ostaş aflat la datorie rămâne într-o stare de expectativă, gata să primească ordine de la cartierul general, căci doreşte să-i fie plăcut celui care l-a înrolat la oaste. Desigur, credinciosul a fost înrolat de Domnul şi dragostea noastră pentru El trebuie să ne facă să nu ne angrenăm în lucrurile acestei lumi.

Acum Pavel trece la imaginea unui atlet, care concurează la jocuri. Pentru a primi premiul, el trebuie să respecte regulile jocului. Tot aşa este şi în slujirea creştină. O mulţi sunt aceia care cad înainte de a ajunge la linia de sosire, fiind descalificaţi pentru că nu au rămas într-o stare de ascultare necondiţionată de Dumnezeu şi de cuvântul Său!

Iată câteva reguli privitoare la slujirea creştină:

(1) Creştinul trebuie să practice auto-disciplina (1Corinteni 9:27).

(2) El nu trebuie să lupte cu armele firii, ci cu cele duhovniceşti (2Corinteni 10:4).

(3) El trebuie să se păstreze curat.

(4) El nu trebuie să se certe ci să fie răbdător.

Cineva a zis: „Cel care e creştin doar îi timpul său liber este o contradicţie în termeni, pentru că întreaga viaţă a cuiva trebuie să fie o străduinţă continuă de a trăi în practică creştinismul său, în toate clipele vieţii sale şi în toate sferele."

Fermierul harnic trebuie să fie primul care să se înfrupte din recolte. Potrivit tuturor principiilor neprihănirii, cel care munceşte din greu pentru ca să se facă recolta are întâietatea la seceriş.

Deşi Darby este de acord că versiunea de mai sus este o variantă posibilă în care se poate reda textul original grec, el sugerează că sensul pasajului ar fi acela că plugarul trebuie să lucreze pentru a putea avea parte de recoltă. Prin urmare, Darby traduce astfel acest verset: „Gospodarul trebuie să muncească înainte de a avea parte de roade." Această traducere păstrează ideea necesităţii: Ostaşul trebuie să îndure; atletul trebuie să respecte regulile; fermierul trebuie să lucreze din greu.

Dar în aceste ilustrări ale slujirii creştine găsim lucruri mai profunde decât se poate observa la suprafaţă. Timotei este îndemnat să se gândească şi să mediteze la acestea. Iar Pavel se roagă (textul critic „Domnul îţi va da" - indicaţie viitoare, în loc de rugăciune) ca Domnul să-i dea înţelegere în toate lucrurile. El îşi va da seama că lucrarea creştină se aseamănă cu câmpul de bătălie, cu atletismul şi cu fermieritul. Fiecare din aceste ocupaţii îşi are responsabilităţile şi răsplăţile proprii.

În acest punct, apostolul atinge cumpăna apelor în seria de încurajări adresate tânărului Timotei. El ajunge la pilda Domnului Isus, după care nu poate merge mai departe, căci Domnul este o pildă de suferinţă urmată de slavă. Adu-ţi aminte de Isus Cristos, din sămânţa lui David, înviat dintre cei morţi după Evanghelia mea. Ideea care se desprinde de aici nu este aceea că Timotei trebuie să-şi aducă aminte de anumite lucruri despre Domnul Isus, ci mai degrabă că el trebuie să-şi amintească de însăşi Persoana Sa, de Cel viu dintre cei morţi.

Într-o anumită privinţă, versetul acesta este un rezumat scurt al evangheliei pe care a vestit-o Pavel. Punctul crucial al evangheliei este învierea Mântuitorului. Iată ce scrie Hiebert despre aceasta: „Nu viziunea unui Isus crucificat, ci viziunea unui Domn înviat îi este prezentată lui Timotei."

Sintagma: din sămânţa lui David este doar afirmarea faptului că Isus este Cristosul, descendentul lui David, în care se împlinesc făgăduinţele mesianice ale lui Dumnezeu.

Pentru toţi cei ce doresc să-L slujească, este de trebuinţă să li se amintească şi să-şi aducă ei înşişi aminte de Persoana Mântuitorului, în special pentru cei confruntaţi cu suferinţe şi chiar cu moartea este o mare îmbărbătare să-şi aducă aminte că însuşi Domnul Isus a ajuns la slava din cer prin calea crucii şi a mormântului.

Or, tocmai pentru că a vestit evanghelia schiţată în versetul 8 era acum Pavel întemniţat în lanţuri într-o închisoare romană. El era privit ca un răufăcător, ca un infractor de drept comun. Şi dacă stăm bine să ne gândim, existau multe lucruri care l-ar fi putut descuraja. Nu numai că guvernul roman era hotărât să-l condamne la moarte, dar chiar şi unii dintre prietenii lui creştini l-au părăsit.

Şi totuşi, în pofida acestor împrejurări amare, duhul fericit al lui Pavel se înalţă deasupra zidurilor carcerei. El uită jalnica lui stare pământească, când îşi aminteşte că cuvântul lui Dumnezeu nu este în lanţuri. După cum a spus, atât de frumos, şi Lenski: „Glasul viu al apostolului putea fi înecat în propriul sânge, dar ceea ce a rostit Dumnezeu prin el încă răsună în toată lumea." Toate oştile lumii nu vor putea împiedica răspândirea cuvântului lui Dumnezeu. E ca şi când ar încerca să oprească ploaia sau zăpada să cadă pe pământ (Isaia 55:10,11). Harvey spune:

„Cu o energie irezistibilă şi divină, cuvântul lui Dumnezeu înaintează în drumul său triumfător, în pofida faptului că apărătorii săi suferă întemniţări şi chiar martiriu. Oamenii mor, dar Cristos şi evanghelia Sa trăiesc şi triumfă de-a lungul veacurilor.”

Datorită naturii irezistibile a evangheliei, Pavel era dispus să îndure toate lucrurile de dragul celor aleşi. Termenul cei aleşi se referă aici la cei aleşi de Dumnezeu pentru mântuirea veşnică. Deşi Biblia ne învaţă că Dumnezeu îi alege pe oameni să fie mântuiţi, nicăieri nu ni se spune că îi selectează pe unii să fie condamnaţi. Cei ce sunt mântuiţi sunt mântuiţi prin harul suveran al lui Dumnezeu. Cei ce sunt pierduţi sunt pierduţi prin propria lor alegere deliberată.

Nimeni nu are voie să se certe cu Dumnezeu în privinţa doctrinei alegerii. Această doctrină nu face altceva decât să-I acorde lui Dumnezeu rolul ce I se cuvine: acela de Dumnezeu, de Suveran al universului, care îi tratează pe oameni cu har, dreptate, neprihănire şi dragoste. El nu săvârşeşte niciodată nici un act nedrept sau lipsit de dragoste, ci adesea manifestă îndurarea Sa faţă de cei ce nu o merită deloc.

Apostolul şi-a dat seama că prin suferinţa sa de dragul evangheliei, sufletele erau mântuite şi că însăşi aceste suflete aveau să participe cândva la slava veşnică împreună cu Cristos Isus. Această viziune a păcătoşilor vinovaţi, mântuiţi prin harul lui Dumnezeu şi slăviţi împreună cu Cristos Isus, a fost suficientă pentru a-l inspira pe Pavel să rabde toate lucrurile. Prin aceasta, ni se aminteşte de cuvintele ce i-au fost atribuite evlaviosului Rutherford:

„O, dacă un singur suflet din Anwoth

Mă va întâlni la dreapta lui Dumnezeu,

Cerul meu va însemna două ceruri în patria lui Emanuel.”

Versetele 11-13 sunt considerate de unii ca făcând parte dintr-o cântare creştină din era primară. Dacă aşa stau lucrurile sau nu, ele ne prezintă fără doar şi poate câteva principii neflexibile cu privire la relaţia omului cu Domnul Isus Cristos. Hiebert scrie:

„Adevărul central al acestor afirmaţii pline de miez este că credinţa în Cristos îl identifică pe credincios cu El în toate, în timp ce necredinţa îi separă cu tot atâta certitudine pe oameni de El."

Acesta este al patrulea cuvânt demn de crezare în epistola lui Pavel către Timotei.

Primul principiu este că dacă am murit cu Cristos, vom şi trăi împreună cu El. Acest lucru este valabil în cazul tuturor credincioşilor. În sens duhovnicesc, noi am murit împreună cu El în clipa în care ne-am pus încrederea în El ca Mântuitor al nostru. Noi am fost îngropaţi cu El şi am înviat dintre cei morţi împreună cu El. Cristos a murit ca Reprezentant şi înlocuitor al nostru. Noi trebuia să fi murit pentru păcatele noastre, dar Cristos a murit în locul nostru. Dumnezeu ne socoteşte ca pe unii care am murit împreună cu E1 şi asta înseamnă că vom şi trăi cu El în cer.

Poate că acest verset se aplică şi la cei care mor ca martiri creştini. Cei care îl urmează în acest fel în moarte îl vor urma la fel şi în înviere.

Într-o privinţă, mai este adevărat şi în cazul tuturor creştinilor că ei îndură şi că vor şi domni împreună cu Cristos. Credinţa adevărată are întotdeauna calitatea de permanenţă şi în acest sens toţi credincioşii îndură.

Dar nu trebuie scăpat din vedere nici faptul că nu toţi vor domni cu Cristos în acelaşi grad. Când El va reveni pe pământ, ca să domnească, sfinţii Lui vor reveni împreună cu El, împărţind această domnie. Dar gradul de răspândire al domniei fiecăruia va depinde de credincioşia cu care L-a slujit în viaţa de acum.

Pe cei care îl tăgăduiesc pe El şi Cristos îi va tăgădui. În acest verset nu este vorba despre o tăgăduire trecătoare a Mântuitorului, sub presiune, cum a fost în cazul lui Petru, ci una permanentă, susţinută de regulă. Aceste cuvinte se referă la un necredincios - unul care niciodată nu L-a îmbrăţişat pe Domnul Isus prin credinţă. De toţi aceştia se va lepăda Domnul în acea zi, indiferent cât de pioase ar fi fost cuvintele mărturisirii lor.

Versetul acesta îi descrie tot pe necredincioşi. Dinsdale Young explică:

„Dumnezeu nu poate fi inconsecvent cu El însuşi. Or, ar fi un gest de inconsecvenţă faţă de caracterul Său să-i trateze la fel, şi pe credincioşi, şi pe necredincioşi. El este în veci de veci fidel neprihănirii, indiferent cum am fi noi."

Cuvintele acestea nu trebuie interpretate în sensul că credincioşia lui Dumnezeu ar fi demonstrată prin faptul că-i susţine pe cei necredincioşi. Nu este deloc acesta sensul versetului. Dacă oamenii sunt necredincioşi, El trebuie să fie credincios propriului Său caracter, trebuind să-i trateze în consecinţă. După cum se exprimă Van Oosterzee: „El este tot atât de credincios în ameninţările Sale ca în făgăduinţele Sale."

Timotei trebuie să le aducă aminte de aceste lucruri, adică de lucrurile ,din versetele 11-13. Dar la cine se referă Pavel când spune că trebuie să le aducă aminte? Probabil se referă, în sens general, la toţi ascultătorii lui Timotei şi, în mod special, la cei ce introduceau învăţături străine. Lucrul acesta reiese din ultima parte a versetului, unde cei ce ocupau, vădit, locul de învăţători şi predicatori sunt preveniţi să nu facă luptă de cuvinte. Se pare că existau unii la Efes care făceau mare caz din sensul formal al anumitor termeni. În loc să-i edifice pe sfinţi în adevărul cuvântului lui Dumnezeu, ei nu făceau altceva decât să submineze credinţa unora dintre ascultătorii lor, cum arată şi Dinsdale Young:

„Este atât de uşor să devii un fanatic în problemele teologice - adică să te îngropi în întrebări care nu au nici o valoare trainică. Viaţa este prea scurtă şi avem prea multe de realizat în ea, pentru ca să ne putem permite să risipim energiile noastre mentale şi sufleteşti cu lucruri care nu au nimic de a face cu şlefuirea caracterului nostru."

Când o lume întreagă aşteaptă să fie evanghelizată, nu se cuvine să ne ciorovăim mereu, apucând-o pe căile doctrinare lăturalnice. Să rămânem pe căile principale. Să fim fideli marilor adevăruri. Să nu emulăm victimele cuprinse de panică din vremea lui Şamgar şi a lui Iael, care au părăsit drumul cel mare, lăsându-l neocupat, şi s-au abătut pe căi lăturalnice.

Timotei trebuie să se străduiască să se prezinte aprobat înaintea lui Dumnezeu. Eforturile lui trebuie să se concentreze asupra ţelului de a deveni un lucrător care nu are de ce să-i fie ruşine. Acest lucru îl poate înfăptui împărţind drept Cuvântul adevărului - prin care se înţelege mânuirea corectă a Scripturii, „rămânerea pe linia Bibliei" sau, cum s-a exprimat Alford, „a reuşi corect să tratam adevărul pe deplin, tară să-l falsificăm."

Vorbăriile goale şi lumeşti sunt învăţături ne-reverenţioase, rele şi nefolositoare. Nu le este de nici un folos copiilor lui Dumnezeu să aibă de a face cu aceste învăţături, ci trebuie să se ferească de ele. Timotei nu este îndrumat să combată aceste învăţături, ci, mai degrabă, să le trateze cu dispreţ, necatadicsind nici măcar să le dea atenţie.

Un lucru foarte grav la aceste vorbării goale este faptul că niciodată nu stau pe foc, ci mereu înaintează în nelegiuire. Tot aşa este cu orice formă de rătăcire şi învăţătură greşită. Cei care predau învăţături greşite se simt nevoiţi să adauge mereu la ele. Asta explică motivul pentru care mereu apar dogme şi rostiri noi, ce sunt în permanenţă puse în circulaţie, de sistemele religioase false. Inutil s-o mai spunem că cu cât se lăţesc aceste rătăciri doctrinare, cu atât mai multă nelegiuire apare ca rezultat.

Modul de răspândire a acestor învăţături rele este comparat cu cancerul. Cei mai mulţi dintre noi ştim prea bine cât de rapid se răspândeşte această maladie groaznică în organismul uman, distrugând toate ţesuturile întâlnite în cale.

Cuvântul cancer ar mai putea fi redat şi prin „cangrenă" (termenul din greacă este aici: gangraina, dar asta nu înseamnă că derivatul din limba engleză este cea mai bună traducere). Cangrena se referă la tumefierea unei părţi din organism, atunci când i se întrerupe alimentarea cu sânge şi substanţe nutritive.

În alte locuri din Noul Testament, doctrina rea este asemănată cu aluatul, care, dacă este lăsat să se răspândească, va afecta, în cele din urmă, toată plămădeala.

Sunt pomeniţi doi oameni ale căror învăţături corupeau biserica locală: Imeneu şi Filet. Pentru că aceştia nu au mânuit corect cuvântul adevărului, au ajuns să ocupe un loc în ceea ce este în ochii lui Dumnezeu galeria ruşinii.

Învăţăturile lor false sunt demascate aici. Astfel, ei le spuneau oamenilor că învierea deja ar fi avut loc. Poate că ei înţelegeau că atunci când cineva este mântuit şi înviat la o viaţă nouă cu Cristos, asta este singura înviere la care se poate aştepta. Cu alte cuvinte, ei spiritualizau învierea şi luau în derâdere ideea unei învieri literale a trupului din mormânt. Pavel a văzut în acest fapt o gravă ameninţare la adresa adevărului creştinismului, cum arată şi Hamilton Smith:

„Dacă învierea ar fi avut deja loc, atunci concluzia evidentă este că sfinţii au atins condiţia lor finală încă pe acest pământ, urmarea fiind că biserica încetează de a mai aştepta venirea Domnului, pierzând adevărul destinului ei ceresc şi renunţând la caracterul ei de „străin şi călător" pe acest pământ. Or, odată ce şi-a pierdut caracterul ceresc, biserica se face comodă aici pe pământ, asumându-şi un rol în sistemul de reformare şi de guvernare a acestei lumi."

Prin faptul că au răsturnat credinţa unora, oamenii aceştia şi-au câştigat un loc nedorit în cartea eternă a lui Dumnezeu.

Gândindu-se la Imeneu şi Filet şi la învăţătura falsă propagată de aceştia, Pavel îşi dă seama că peste biserică vor veni zile întunecate. În biserica locală au fost primiţi necredincioşi. Viaţa duhovnicească a atins o temperatură atât de scăzută încât adesea e greu de deosebit creştinii adevăraţi de cei ce doar se intitulează creştini. Creştinătatea este un amestec amorf, care produce în jur o devastatoare stare de confuzie.

În mijlocul unei asemenea stări, Pavel găseşte mângâiere în asigurarea că temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită. Unii au sugerat că ar fi vorba de biserica adevărată. Alţii spun că expresia se referă la făgăduinţa lui Dumnezeu, la credinţa creştină sau la doctrina alegerii. Dar oare

nu este cât se poate de limpede că temelia lui Dumnezeu se referă la tot ceea ce face Domnul. Dacă El trimite cuvântul Său, nimic nu poate opri răspândirea iui, cum spune Hamilton Smith:

„Nici un eşec al omului nu poate muta din loc temelia pusă de Dumnezeu, după cum nu-L poate împiedica pe Dumnezeu să-Şi aducă la îndeplinire ceea ce a început. Cei care sunt ai Domnului, deşi sunt ascunşi în masa de oameni, nu vor putea fi, în cele din urmă, pierduţi."(Atât textul critic, cât şi textul majoritar: „Domnul" în loc de „Cristos", ceea ce face textul să se apropie de Numeri 16:5)

Temelia lui Dumnezeu are o pecete cu două feţe, cea divină şi cea umană. Dinspre faţa divină, Domnul îi cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui. El îi cunoaşte, nu numai în sensul recunoaşterii, ci şi al aprobării şi aprecierii lor. Lenski spune că El îi cunoaşte „cu dragoste efectivă şi cuprinzătoare". Latura umană a peceţii constă în faptul că oricine rosteşte Numele Domnului trebuie să se depărteze de fărădelege. Cu alte cuvinte, cei ce mărturisesc că sunt creştini pot dovedi realitatea mărturiei lor prin viaţa de sfinţenie şi evlavie pe care o trăiesc. Creştinul adevărat nu trebuie să aibă nimic de a face cu fărădelegea.

Pecetea este semnul distinctiv, indicând dreptul de proprietate asupra unui obiect şi o emblemă de garanţie şi securitate. Astfel pecetea de pe temelia lui Dumnezeu semnifică dreptul Lui de proprietate asupra celor care sunt credincioşi adevăraţi şi garanţia că toţi cei ce au fost convertiţi vor dovedi realitatea noii lor vieţi prin depărtarea de fărădelege.

În această ilustraţie, noi înţelegem că cuvintele casă mare se referă la creştinism în general. În sens mai larg, creştinismul îi cuprinde pe credincioşi şi pe cei ce doar îşi spun credincioşi - adică pe cei născuţi din nou şi pe cei ce sunt creştini doar cu numele.

Vase de aur şi argint s-ar referi, prin urmare, la credincioşi autentici.

Vasele de lemn şi de lut nu se referă la necredincioşi în general, ci în particular la cei ce erau lucrători răi, ce răspândeau doctrine false, de genul lui Imeneu şi Filet (versetul 17).

Câteva lucruri trebuie menţionate în legătură cu vasele. Mai întâi, există o distincţie importantă între materialele din care sunt făcute vasele. În al doilea rând, există o diferenţă în întrebuinţările care li se dau. În fine, mai există o distincţie cu privire la destinul lor final. Vasele de lemn şi de lut sunt aruncate după o vreme, dar cele de aur şi de argint sunt păstrate, datorită valorii lor.

Sintagma: unele pentru onoare, iar altele pentru dezonoare a primit diverse interpretări. Unii sugerează că prin dezonoare s-ar înţelege „un grad mai mic de onoare". În cazul acesta, toate vasele reprezintă pe adevăraţii credincioşi, unii dintre ei fiind folosiţi pentru scopurile cele mai înalte, iar alţii pentru cele mai de jos. Alţii cred că vasele pentru onoare se referă la oameni ca Pavel şi Timotei, în timp ce vasele pentru dezonoare s-ar referi la oameni ca Imeneu şi Filet.

Interpretarea acestui pasaj depinde în mare măsură de modul în care înţelegem fiecare sensul termenului ultim: acestea (din urmă), din propoziţia: „Deci, dacă cineva se curăţeşte de acestea...."

Se referă oare acestea la vasele de lemn şi de lut? Se referă la învăţăturile false menţionate anterior în acest capitol? Sau se referă în general la oamenii răi?

Sensul cel mai natural pare să fie acela de a pune termenul acestea în legătură cu vasele pentru dezonoare. Timotei este îndrumat să se separe de oamenii răi şi în special de învăţătorii răi, de felul celor tocmai amintiţi de Pavel: Imeneu şi Filet.

Timotei nu este însă îndrumat să părăsească biserica, după cum nu i se spune să părăsească rândurile creştinătăţii, ca atare. În fapt, el nu ar putea face asta, fără ca prin acest gest să nu renunţe şi la mărturisirea sa de credinţă, întrucât în creştinătate sunt cuprinşi toţi cei ce mărturisesc că sunt credincioşi. Mai degrabă, se pune problema separării de răufăcători şi evitarea contaminării cu doctrina lor rea.

Dacă cineva se va feri de tovărăşiile rele, va fi un vas de onoare. Dumnezeu nu Se poate folosi decât de vase curate în slujirea sfântă. „Fiţi curaţi, voi care purtaţi vasele Domnului" ni se spune la Isaia 52:11. Un atare om va fi şi sfinţit, în sensul că va fi pus deoparte pentru slujirea lui Dumnezeu, fiind despărţit de ce este rău. El va fi folositor Stăpânului - o calitate mult dorită de toţi cei ce îl iubesc pe Domnul.

În fine, el va fi pregătit pentru orice lucrare bună; El va fi gata în orice moment să se lase folosit în orice fel va găsi de cuviinţă Stăpânul lui.

Timotei nu numai că trebuie să separe de cei nelegiuiţi, ci trebuie să se separe de poftele cărnii (firii). Poftele tinereţii se referă probabil nu numai la apetiturile fizice, ci şi la pofta după bani, faimă şi plăceri. Aici sunt cuprinse probabil şi dorinţa de a ni se face pe voie, impacienţa, mândria şi uşurătatea. Cum am arătat, se crede că Timotei avea cam treizeci şi cinci de ani, în această perioadă. Prin urmare, poftele tinereţii nu înseamnă neapărat acele pofte ce-i caracterizează de obicei pe adolescenţi, ci se referă la toate dorinţele rele (ne-sfinte) care i se înfăţişează unui slujitor al Domnului, căutând să-l abată de la cărarea curăţiei şi a neprihănirii.

Lui Timotei i se spune nu doar să fugă, ci şi să urmărească. Adică latura negativă şi cea pozitivă. El trebuie să urmărească neprihănirea. Adică toate relaţiile lui cu semenii, şi cu cei mântuiţi, şi cu cei nemântuiţi, trebuie să fie caracterizate de onestitate, dreptate şi corectitudine.

Credinţa ar putea însemna aici credincioşie sau integritate absolută. Pe de altă parte, ar putea cuprinde şi o bizuire permanentă pe Domnul. Hiebert o numeşte: „o încredere sinceră şi dinamică în Dumnezeu."

Dragostea nu se poate limita aici doar la dragostea faţă de Dumnezeu, ci trebuie să cuprindă şi dragostea pentru fraţi şi pentru lumea de păcătoşi pierduţi. Dragostea întotdeauna se gândeşte la alţii; este esenţialmente altruistă, ne-egoistă.

Pacea transmite ideea armoniei şi compatibilităţii.

Aceste virtuţi trebuie urmărite împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. După cum în versetul 21, Timotei a fost prevenit să se despartă de oamenii răi, tot aşa aici i se spune să se asocieze cu creştinii care umblă în curăţie înaintea Domnului. El nu trebuie să urmeze virtuţile vieţii creştine în izolare, ci trebuie să-şi ocupe locul ca membru în Trupul lui Cristos, căutând să lucreze cu ceilalţi membri pentru binele Trupului.

În cursul slujbei sale creştine, Timotei va fi adesea confruntat cu întrebări nebune şi nefolositoare. Asemenea întrebări izvorăsc din minţi neştiutoare şi ne-educate. Prin urmare, nu ar fi de nici un folos să aibă de a face cu ele. Asemenea dispute trebuie refuzate, pentru că ele nu fac altceva decât să dea naştere la certuri. E de prisos să spunem că aceste întrebări nu se referă la marile teme de bază ale credinţei creştine, ci mai degrabă la probleme fără sens care nu ar face altceva decât să-i răpească timpul şi să producă confuzii şi polemici.

Robul Domnului este traducerea corectă aici, nu doar slujitorul Domnului. Este foarte nimerit ca acest titlu să fie folosit în acest context, în care se vorbeşte despre gingăşie şi răbdare.

Deşi robul Domnului trebuie să se lupte pentru adevăr, el nu trebuie să fie arţăgos sau polemic. Mai degrabă, el trebuie să fie blând cu toţii şi să-i abordeze pe oameni cu scopul de a-i învăţa, iar nu cu acela de a ieşi învingător în polemicile avute cu ei. El trebuie să fie răbdător cu cei care înţeleg mai greu şi chiar cu cei care nu par dispuşi să accepte adevărul cuvântului lui Dumnezeu.

Robul Domnului trebuie să exercite blândeţe şi smerenie în relaţiile cu cei împotrivitori. O persoană îşi face rău propriului său suflet când refuză să se plece în faţa cuvântului lui Dumnezeu. Asemenea oameni trebuie îndreptaţi, ca nu cumva ei să meargă mai departe, în neştiinţa lor, crezând eronat că vederile lor sunt în concordanţă cu Biblia.

În nădejdea că Dumnezeu le va da într-o zi pocăinţa, ca să cunoască adevărul. La prima vedere, aceste cuvinte ar părea să însemne că se poate pune sub semnul întrebării dorinţa lui Dumnezeu de a le dărui acestor oameni pocăinţa. Dar nu aşa stau lucrurile. Adevărul este că Dumnezeu aşteaptă să-i ierte, numai să vină la El, mărturisindu-şi păcatul şi pocăindu-se! Dumnezeu nu-i refuză nimănui pocăinţa, dar oamenii de cele mai multe ori nu vor să recunoască că au greşit.

Robul Domnului trebuie să se ocupe de cei greşiţi în aşa fel încât aceştia să-şi vină în fire şi să scape din cursa diavolului, în care au fost prinşi, ca să-i facă voia. Adică au fost ca vrăjiţi sau ademeniţi şi îmbătaţi de el.

Apostolul îi prezintă acum lui Timotei condiţiile care vor domni în lume înaintea venirii Domnului. Mulţi au scos în evidenţă că lista păcatelor de mai jos este foarte similară cu descrierea păgânilor fără Dumnezeu de la Romani 1. Remarcabil este că tocmai condiţiile care domnesc în mijlocul păgânilor, aflaţi în starea lor de sălbăticie şi ne-civilizaţie, îi vor caracteriza pe cei ce-şi spun credincioşi în zilele din urmă. Este un gând care ne îndeamnă la reflecţie!

Zilele din urmă menţionate aici sunt intervalul dintre perioada apostolică şi apariţia lui Cristos pentru a-Şi întemeia împărăţia.

Nu putem studia aceste versete fără să fim izbiţi de repetarea cuvântului iubitori. Aşa, de pildă, în versetul 2 citim: iubitori de sine şi iubitori de bani. În versetul 3, sintagma: „dispreţuitori ai binelui" înseamnă literalmente: „ne-iubitori de bine". În vesetul 4 citim: „iubitori ai plăcerii, mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu".

În versetele 2-5, ne sunt prezentate nouăsprezece trăsături caracteristice ale zilelor din urmă. Ne vom mulţumi să redăm lista lor, explicând prin sinonime sensul lor:

Iubitori de sine - egoişti, vanitoşi şi egocentrici.

Iubitori de bani - lacomi după bani, avari.

Lăudăroşi - folosind cuvinte pompoase şi plini de sine.

Mândri - aroganţi, orgolioşi, înfumuraţi.

Insultători (în engleză: hulitori) - vorbitori de rău, folosind un limbaj murdar, cuvinte grele, „spurcaţi la gură", dispreţuitori, insultători.

Neascultători de părinţi - răzvrătiţi, ieşiţi de sub control, necuviincioşi.

Nemulţumitori - ingraţi, fără simţ de apreciere.

Fără evlavie - profani, ireverenţioşi, oameni pentru care nimic nu e sfânt.

Neiubitori - cu inima împietrită, duri, nesimţitori din fire, insensibili.

Neiertători - implacabili, refuzând să se împace, refuzând eforturile în direcţia reconcilierii.

Defăimători - care răspândesc zvonuri şi ştiri false, maliţioase.

Neînfrânaţi - oameni cu pasiunile dezlănţuite, fără stăpânire de sine, desfrânaţi şi destrăbălaţi.

Brutali (neîmblânziţi) - sălbatici, neprincipiali.

Dispreţuitori de bine - care urăsc tot ce e bine şi pe toţi cei buni; care se opun cu desăvârşire la tot ce este bine, în orice formă.

Trădători - insidioşi, duplicitari.

Încăpăţânaţi (în versiunea română: obraznici) - tari la cerbice, care nu cedează, care vor să li se facă totdeauna pe plac, repeziţi.

Îngâmfaţi - înfumuraţi, găunoşi, plini de pretenţii deşarte.

Iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu - cei ce iubesc plăcerile senzuale, dar nu pe Dumnezeu.

Pe dinafară, oamenii aceştia par religioşi, făcând caz de creştinismul lor, dar acţiunile lor sunt mai grăitoare decât cuvintele lor. Prin comportarea lor ne-evlavioasă, ei demonstrează că trăiesc o minciună. Nu este nici o dovadă a puterii lui Dumnezeu în viaţa lor. Chiar dacă s-a produs o anumită reformă în viaţa lor, nu a existat o regenerare adevărată, o autentică naştere din nou. Weymouth traduce astfel acest verset: „Ei întreţin în continuare acest simulacru de pioşenie, dar îi exclud puterea." Iar Moffatt traduce în felul următor: „Deşi întreţin o formă de religie, ei nu au nimic de a face cu aceasta ca o forţă (în viaţa lor)." Phillips redă versetul astfel: „Ei menţin această faţadă de «religie», dar

purtarea lor neagă validitatea ei."

Cu alte cuvinte, ei doresc să fie religioşi şi, totodată, să continue practicarea păcatelor lor (cf. Apocalipsa 3:14-22). Hiebert ne previne: „Găsim aici o înfricoşătoare înfăţişare a creştinătăţii apostate, un nou păgânism ce se deghizează sub numele de creştinism."

De toţi aceşti oameni Timotei este îndemnat să se depărteze. Acestea sunt vasele descrise în capitolul precedent, de care el trebuie să se curăţească.

Dintre oamenii corupţi din vremurile de pe urmă Pavel îi singularizează acum pe cei dintr-o categorie aparte, respectiv liderii şi învăţătorii din cultele deraiate. Această descriere detaliată a caracterului lor şi a metodelor folosite de ei îşi găseşte împlinirea în cultele (sectele) deraiate din vremea noastră.

Mai întâi, citim că ei se strecoară (sau se introduc) prin case. Nu întâmplător acţiunea lor este asemănată cu mişcarea unui şarpe. Dacă şi-ar dezvălui adevărata identitate, ei nu ar reuşi să pătrundă în multe case, dar ei recurg la diverse subterfugii şi şiretlicuri, vorbind despre Dumnezeu, despre Biblie, despre Isus (chiar dacă ei nu cred ce spune Scriptura despre acestea).

Apoi se spune că prind în cursă femei credule (sau, în versinea română: „ademenesc femei uşuratice"). Este o trăsătură caracteristică a acestor lideri de culte false, căci îşi programează vizitele la domiciliu atunci când soţul e de obicei la serviciu sau în altă parte. Istoria se repetă. Satan s-a apropiat de Eva în grădina Eden şi a înşelat-o. Ea a uzurpat autoritatea soţului ei, aşezându-se deasupra lui şi luând decizia ce-i aparţinea de drept lui. Şi astăzi el se apropie de femei cu învăţăturile lui false, făcându-le captive. Femeile acestea sunt credule în sensul că sunt slabe şi instabile. Nu că le-ar lipsi inteligenţa, ci nu au tăria de caracter de a se împotrivi.

Ele sunt prezentate ca fiind împovărate de păcate şi stăpânite de felurite pofte. Asta sugerează, mai întâi de toate, că ele sunt împovărate de sentimentul păcatului, resimţind o nevoie în viaţa lor. Ce trist e că cei ce cunosc adevărul cuvântului lui Dumnezeu nu dau dovadă de mai multă râvnă pentru a întinde o mână de ajutor acestor suflete chinuite! În al doilea rând, citim că ele sunt stăpânite de felurite pofte. Weymouth percepe sensul acestor cuvinte astfel: „stăpânite de veşnic schimbătoarele capricii" iar Moffatt le numeşte: „creaturi deraiate, dominate de impulsuri". Ideea care se desprinde de aici este că, datorită conştientei poverii lor de păcate, căutând să scape de presiunea lor, ele sunt dispuse să se expună la orice vânt de învăţătură şi ia tot felul de noutăţi de ordin religios.

Sintagma: care totdeauna învaţă... nu înseamnă că ele învaţă în permanenţă despre Domnul Isus şi despre cuvântul lui Dumnezeu. Mai degrabă, înseamnă că ele mereu alunecă ba într-un cult deraiat, ba în altul, nefiind însă niciodată în stare să ajungă la cunoştinţa adevărului. Însuşi Domnul Isus este Adevărul. Femeile acestea par să se apropie foarte de mult de El, uneori, fiind însă ţinute prizoniere de duşmanul sufletelor lor şi ne-obţinând niciodată odihna ce se găseşte în Mântuitorul.

Trebuie să remarcăm în acest punct că membrii diverselor culte deraiate întotdeauna pot fi auziţi afirmând: „Eu învăţ (sau studiez) cultul (religia) cutare...", pomenind sistemul din care fac parte. Aşadar, niciodată nu sunt în stare să afirme cu finalitate realitatea unei răscumpărări definitiv realizate prin credinţa în Isus Cristos.

Pe lângă gândurile exprimate anterior, versetul acesta ne aminteşte de faptul trist că, în pofida extraordinarei creşteri a cunoaşterii din zilele noastre, în toate domeniile cercetării umane, a extraordinarului accent pus pe educaţie, era în care trăim a dat dovadă de un groaznic eşec când vine vorba de a-i aduce pe oameni la cunoaşterea adevărului.

În această epistolă sunt amintite trei categorii de oameni:

Figel şi Hermogen (1:15) - Care s-au ruşinat de adevăr.

Imeneu şi Filet (2:17, 18) - care s-au abătut de la adevăr, şi

Iane şi Iambre (3:8) - care s-au împotrivit adevărului.

În versetul al optulea, Pavel reia tema liderilor şi învăţătorilor din cadrul cultelor deraiate, pe care îi compară cu Iane şi Iambre, cei care s-au împotrivit lui Moise. Cine au fost oamenii aceştia? În realitate, numele lor nu sunt pomenite în Vechiul Testament, dar mai toţi învăţaţii sunt de părere că au fost doi dintre vrăjitorii de frunte ai Egiptului, pe care i-a chemat Faraon, ca să imite miracolele săvârşite de Moise.

Aici se ridică întrebarea de unde a ştiut Pavel cum îi cheamă. Răspunsul nu trebuie să fie dificil, întrucât, chiar dacă numele acestora nu au fost transmise de tradiţia iudaică, nimic nu ne împiedică să presupunem că ele au fost comunicate apostolului prin revelaţie divină.

Important este că aceştia s-au împotrivit lui Moise, imitându-i lucrările, prin miracole contrafăcute. Este exact situaţia aderenţilor la cultele deraiate. Ei se împotrivesc lucrării lui Dumnezeu prin faptul că o imită. Ei au biblia lor proprie, calea lor de mântuire - pe scurt, ei posedă un corespondent, cu care înlocuiesc fiecare adevăr din cadrul creştinismului. Ei se împotrivesc adevărului lui Dumnezeu prin prezentarea unei perversiuni ieftine, recurgând uneori la magie.

Oamenii aceştia sunt stricaţi la minte. Arthur Way traduce astfel: „minţile lor sunt putrede până în miezul lor". Minţile lor sunt denaturate, deformate şi depravate.

Când sunt supuşi la probă cu privire la credinţa creştină, ei sunt găsiţi nevrednici (dezaprobaţi) şi rătăciţi. Testul cel mai bun la care pot fi supuşi este să le pui o întrebare simplă, dar capitală: „Este Isus Cristos Dumnezeu?" Mulţi vor încerca în acest punct să-şi ascundă falsa învăţătură, admiţând că Isus este Fiul lui Dumnezeu, dar înţelegând prin aceasta că El este un fiu al lui Dumnezeu în acelaşi sens în care şi alţii sunt copiii lui Dumnezeu. Când sunt însă confruntaţi cu întrebarea: „Este Isus Cristos Dumnezeu?" ei îşi dau arama pe faţă. Nu numai că neagă Dumnezeirea lui Isus Cristos, ci, de obicei, se mânie că li se pun astfel de întrebări. Acest lucru este valabil în cazul spiritiştilor, cristadelfienilor, martorilor lui Iehova şi al celor din gruparea intitulată: „Calea".

Pavel îl asigură pe Timotei că aceşti învăţători falşi nu vor mai înainta. Ceea ce ne vine greu să înţelegem este cum se face atunci că în toate veacurile ei par să prospere pe toate căile şi nimic nu pare să le poată opri înaintarea în lume?

Probabil sensul versetului este că orice sistem de învăţătură greşită va fi, în cele din urmă, dat pe faţă şi demascat. Sistemele false vin şi pleacă, unul după altul. Deşi în aparenţă ele par să prospere, ba chiar uneori multă vreme, totuşi va veni vremea când falsitatea lor va fi dată pe faţă, ca toţi s-o vadă. Ei îi vor conduce pe oameni până la un punct, oferind chiar un anumit grad de reformă, dar în cele din urmă vor da greş, pentru că nu posedă naşterea din nou şi nu le pot oferi oamenilor eliberarea de sub pedeapsa şi puterea păcatului. Ei nu pot da viaţă.

Iane şi Iambre au reuşit să-l imite pe Moise până la un punct, prin magia lor. Dar când a venit momentul să producă viaţă din moarte, ei au fost cu totul neputincioşi să săvârşească un atare act. Tocmai aici este chestiunea în care adepţii cultelor false îşi găsesc înfrângerea.

În contrast marcant cu aceşti învăţători falşi s-au aflat viaţa şi lucrarea lui Pavel. Timotei era bine pus la punct cu cele nouă trăsături proeminente ce-l caracterizau pe acest slujitor a! Domnului. El îl urmase pe Pavel îndeaproape şi putea depune mărturie pentru faptul că acest om era fidel lui Cristos şi cuvântului Său.

Doctrina sau învăţătura apostolului era fidelă cuvântului lui Dumnezeu şi loială Persoanei Domnului Isus Cristos.

Maniera lui de viaţă sau conduita sa era consecventă cu mesajul predicat, în acord, în ton cu acesta.

Scopul lui în viaţă a fost să se separe de răul moral şi doctrinar.

Credinţa de aici ar putea însemna încrederea lui Pavel în Domnul sau propria sa fidelitate. Timotei îl cunoştea ca pe unul care se bizuia în întregime pe Domnul şi, în acelaşi timp, ca pe un om onest şi vrednic de încredere.

Îndelunga răbdare a apostolului s-a vădit în atitudinea avută faţă de prigonitorii şi criticii lui, precum şi faţă de suferinţele fizice prin care a trecut.

Cât priveşte dragostea, el s-a consacrat cu abnegaţie şi devotament Domnului şi semenilor săi. Cu cât era mai puţin iubit de alţii, cu atât mâi hotărât era să iubească el însuşi.

Perseverenţa din acest verset („stăruinţa" în versiunea română, n.tr.) înseamnă literalmente „răbdarea în condiţiile de presiune", fortitudinea, capacitatea de a rezista la presiuni.

Unele din prigoanele şi suferinţele la care a fost supus Pavel sunt descrie la 2Corinteni 11:23-28. Aici el se gândeşte însă mai cu seamă la cele îndeobşte cunoscute de Timotei, prin prisma propriei sale experienţe, întrucât Timotei era din Listra, el avea probabil cunoştinţe despre persecuţiile care s-au abătut peste Pavel acolo şi în cetăţile învecinate Antiohia şi Iconia. În cartea Fapte ne este prezentată consemnarea inspirată a acestor suferinţe, după cum urmează:

Antiohia: Fapte 13:45,50;

Iconia: Fapte 14:3-6;

Listra: Fapte 14:19,20.

Pavel se bucură nespus de mult pentru faptul că Domnul l-a izbăvit din toate aceste crize. Domnul nu l-a izbăvit de necazuri, ci l-a izbăvit din necazuri. Cu alte cuvinte, nu ni se făgăduieşte că vom fi scutiţi de greutăţi, dar ni se promite că Domnul va fi cu noi şi ne va scoate cu bine din ele, însoţindu-ne cu prezenţa Sa.

Persecuţiile sunt o parte integrantă din viaţa unui creştin devotat. Este bine ca fiecărui Timotei tânăr să i se amintească acest lucru. Altminteri, când vom fi chemaţi să trecem prin ape adânci, am putea fi ispitiţi să credem că am fost părăsiţi de Domnul sau că L-am supărat cu ceva pe Domnul. Realitatea este că prigoanele sunt inevitabile pentru toţi cei ce doresc să trăiască în evlavie în Cristos.

Motivul pentru care avem parte de prigoane este cât se poate de simplu. O viaţă evlavioasă pune în evidenţă răutatea celor din jur. În loc să se pocăiască de răutatea lor şi să se întoarcă la Cristos, ei caută să-l distrugă pe cel ce le-a demascat adevărata stare. Desigur, comportarea lor este total iraţională, dar este trăsătura caracteristică a omului căzut.

Pavel nu-şi făcea iluzii cu privire la ideea cu care se amăgesc unii că, chipurile, lumea va deveni tot mai bună, până când toţi oamenii vor fi, în cele din urmă, convertiţi. Mai degrabă, el ştia prin revelaţie divină că exact invers se prezintă lucrurile.

Oamenii răi şi impostorii vor merge din rău în mai rău. Ei vor deveni tot mai rafinaţi în metodele lor şi tot mai neruşinaţi în atacurile dezlănţuite de ei. Nu numai că îi vor înşela pe alţii, ci ei înşişi vor fi prinşi în mreje de înseşi învăţăturile false cu care au încercat să-i prindă în cursă pe ascultătorii lor. După ce vor fi propagat atâta amar de vreme minciunile lor, vor ajunge în cele din urmă să creadă în ele chiar ei înşişi.

De nenumărate ori lui Timotei i se aminteşte să stăruie necontenit în învăţăturile cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta va fi marea lui resursă în ziua când doctrinele false vor ţâşni din toate părţile. Dacă el cunoştea şi asculta de cuvântul Scripturilor, însemna că nu va fi derutat de aceste rafinate învăţături false.

Timotei nu numai că a învăţat marile adevăruri ale credinţei, ci a şi fost personal asigurat de ele. Negreşit i se va fi spus de către unii că arări învăţături sunt demodate, că nu corespund nivelului cultural şi intelectual din vremea lui. Dar el este îndemnat să nu renunţe la adevăr, în favoarea unor teorii sau speculaţii pur omeneşti.

Apostolul îl sfătuieşte în continuare să-şi aducă aminte de la cine a învăţat aceste adevăruri. Există unele deosebiri de vederi cu privire la persoana pe care o reprezintă pronumele care din acest verset. Este vorba despre Pavel, despre mama sau bunica lui Timotei, sau despre apostoli în general? În orice caz, ideea care se desprinde este că Sfintele Scripturi îi fuseseră predate de către cei ale căror vieţi puseseră în evidenţă realitatea credinţei lor. Fuseseră oameni evlavioşi, care au trăit cu un singur ţel în viaţă: să dea slavă lui Dumnezeu.

Este un verset cât se poate de evocator, în care suntem informaţi că din copilărie Timotei a ajuns să cunoască sfintele scrieri sau epistole. Ba chiar reiese din acest verset că atunci când mama lui Timotei i-a predat primele noţiuni de scris şi citit, s-a folosit ca abecedar de Sfintele Scripturi ale Vechiului Testament! Din fragedă pruncie el s-a aflat sub înrâurirea scrierilor inspirate, drept care sub nici o formă nu are voie să

dea uitării acea binecuvântată Carte ce i-a modelat caracterul şi viaţa, pentru Dumnezeu şi pentru tot ce este bun.

Sfintele Scripturi - ni se spune în acest verset - pot să le dea necurmat oamenilor înţelepciune spre mântuire. Asta înseamnă, mai întâi de toate, că oamenii află de calea mântuirii din Biblie. Dar versetul mai poate sugera că siguranţa mântuirii vine prin cuvântul lui Dumnezeu.

Mântuirea este prin credinţa care este în Cristos Isus. Să luăm bine seama la aceste cuvinte: ea nu este prin faptele bune, prin botez, prin apartenenţa la o biserică, prin confirmare, prin ascultarea de cele Zece Porunci, prin păzirea Regulii de Aur sau prin orice altă cale ce presupune efortul sau meritul uman. Mântuirea este prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu.

Când Pavel se referă la toată Scriptura, negreşit el are în vedere întreg Vechiul Testament, dar şi acele părţi din Noul Testament care existau deja. La 1Timotei 5:18, el citează din evanghelia după Luca 10:7, tratând-o ca pe Sfânta Scriptură. Iar Petru, la rândul lui, numeşte epistolele lui Pavel Scripturi (2Petru 3:16). Astăzi suntem îndreptăţiţi să aplicăm versetul la întreaga Biblie.

Acesta este unul din cele mai importante versete din toată Biblie pe tema inspiraţiei. El ne învaţă că Scripturile, sunt insuflate de Dumnezeu (în greacă termenul este: theopneustos) (că Dumnezeu a turnat suflarea Lui în ele). În chip miraculos, El a comunicat cuvântul Lui oamenilor, conducându-i în redactarea sa, pentru a fi păstrat pentru toate generaţiile. Ceea ce au scris aceştia a fost însuşi cuvântul lui Dumnezeu, inspirat şi infailibil. Deşi este adevărat că în acest act nu s-a suprimat stilul literar al fiecăruia dintre redactorii cuvântului lui Dumnezeu, tot atât de adevărat este că însăşi cuvintele folosite de ei au fost cele date lor de Duhul Sfânt. Astfel citim la 1Corinteni 2:13: „Şi rostim aceste lucruri nu în cuvinte învăţate de înţelepciunea omenească, ci cu cele învăţate de Duhul Sfânt; comparând lucrurile spirituale cu cele spirituale" (verset redat după versiunea engleză, n.tr.). Dacă e să reţinem ceva din acest verset, atunci în primul rând trebuie să reţinem că scriitorii inspiraţi au folosit CUVINTELE învăţate de Duhul Sfânt. Asta se înţelege prin inspiraţie verbală.

Scriitorii Bibliei nu au dat lucrurilor interpretarea lor particulară, ci au scris mesajul transmis lor de către Dumnezeu. „Ştiind mai întâi că nici o profeţie din Scriptură nu este de o interpretare particulară, căci nici o profeţie nu a fost adusă prin voia omului, ci oameni sfinţi ai lui Dumnezeu au vorbit fiind mişcaţi de Duhul Sfânt" (2Petru 1:20,21).

Este fals să se afirme că Dumnezeu doar le-a dat gândurile respective scriitorilor individuali, permiţându-le apoi să exprime aceste gânduri în cuvintele lor proprii. Adevărul susţinut fără echivoc de Scripturi este că însăşi cuvintele iniţial transmise de Dumnezeu oamenilor au fost insuflate de Dumnezeu.

Pentru că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, ea este de folos. Fiecare porţiune din ea este de folos. Deşi mulţi se întreabă în legătură cu unele genealogii sau pasaje obscure, mintea învăţată de Duhul îşi va da însă seama că există hrană spirituală în fiecare cuvânt ce a ieşit din gura lui Dumnezeu.

Biblia este de folos ca să înveţe. Ea ne prezintă mintea (gândirea) lui Dumnezeu cu privire la teme cum ar fi Treimea, îngerii, omul, păcatul, mântuirea, sfinţirea, biserica şi evenimentele viitoare.

Apoi ea este de folos să mustre (în versiunea română: „să convingă", n.tr.). Pe măsură ce citim Biblia, constatăm că ne arată cu precizie acele lucruri din viaţa noastră ce nu sunt plăcute lui Dumnezeu. De asemenea, ea este de folos pentru infirmarea învăţăturilor greşite şi pentru răspunsurile care trebuie date ispititorului.

Apoi cuvântul lui Dumnezeu e de folos să îndrepte. El nu numai că ne scoate în evidenţă ce este greşit, ci prezintă şi calea prin care se poate îndrepta această greşeală. De pildă, Scripturile nu spun doar: „Cine fură să nu mai fure", ci adaugă: „Mai degrabă, să lucreze cu mâinile sale cea ce este bine, pentru ca să aibă să dea la cel ce duce lipsă." Prima parte a versetului am putea-o considera mustrarea, iar a doua îndreptarea.

În fine, Biblia este de folos ca să instruiască în neprihănire. Harul lui Dumnezeu ne învaţă să trăim o viaţă evlavioasă, dar cuvântul lui Dumnezeu prezintă în amănunt lucrurile din care e alcătuită o viaţă evlavioasă.

Prin cuvânt, omul lui Dumnezeu poate să fie complet sau matur. El este astfel cu totul echipat cu toate cele de trebuinţă pentru a săvârşi orice lucrare bună, acesta din urmă fiind ţelul mântuirii sale (Efeseni 2:8-10). Asta e în contrast izbitor cu concepţiile moderne care susţin că oamenii trebuie să fie echipaţi sau dotaţi cu diplome academice. Iată ce scrie Lenski în această privinţă:

„Scriptura este astfel într-o poziţie unică, nesuferind nici o comparaţie; nici o altă carte, bibliotecă sau orice alt lucru din lume nu poate să-l facă pe un păcătos pierdut înţelept în vederea mântuirii; nici o altă scriptură, întrucât îi lipseşte inspiraţia lui Dumnezeu, indiferent de folosul pe care l-ar aduce pe alt plan, nu poate fi de nici un folos pentru realizarea acestor obiective: să ne înveţe elementele de bază ale mântuirii - să infirme minciunile şi amăgirile celor care neagă aceste adevăruri - să-l restaureze pe un păcătos sau pe un creştin căzut de la poziţia dreaptă - să educe, să pregătească, să antreneze şi să-l disciplineze pe cineva în neprihănirea autentică.”

Pavel îşi începe acum însărcinarea finală adresată lui Timotei. El face aceasta înaintea lui Dumnezeu şi a Domnului Isus Cristos. Toată slujirea noastră trebuie făcută cu conştienta faptului că este urmărită de ochiul a toate văzător al lui Dumnezeu.

În versetul acesta Domnul Isus este numit Cel care va judeca viii şi morţii la arătarea Sa şi a împărăţiei Sale. Termenul „at" (la) din limba engleză ar putea sugera că atunci când se va întoarce Mântuitorul pe pământ pentru a-şi stabili împărăţia, va fi o înviere generală şi o judecată generală. Dar în textul original grec kata (textul critic loloseste: kai - „şi" în loc de kata) înseamnă literalmente „potrivit cu" sau „în conformitate cu".

Domnul Isus este Cel care va judeca viii şi morţii, dar nu se precizează timpul când o va face.

Arătarea lui Cristos şi a împărăţiei Sale sunt prezentate de Pavel ca motive pentru a-L sluji cu credincioşie.

Noi ştim din alte texte din Scriptură că A Doua Venire a lui Cristos nu este timpul când El îi va judeca pe cei vii şi pe cei morţi. Morţii răi nu vor fi judecaţi decât la sfârşitul Domniei de o mie de ani a lui Cristos, potrivit textului de la Apocalipsa 20:5.

Slujirea credinciosului va fi răsplătită la Scaunul de judecată al lui Cristos, dar aceste răsplăţi se vor manifesta la arătarea lui Cristos şi a împărăţiei Sale. Se pare că răsplăţile vor consta în acordarea unor posturi de conducere sau administraţie în timpul Mileniului: De pildă, cei ce

au fost credincioşi vor conduce peste zece cetăţi (Luca 19:17).

Având în vedere faptul că în prezent Dumnezeu îi observă pe slujitorii Săi, precum şi faptul că în viitor credincioşilor li se vor da răsplăţi, Timotei are datoria de a vesti cuvântul. El trebuie să facă acest lucru în regim de urgenţă, prevalându-se de toate oportunităţile.

Mesajul este la timp în orice clipă, chiar atunci când unii cred că ar fi ne la timp.

Ca slujitor al lui Cristos, Timotei va fi chemat să mustre, adică să confirme sau să infirme anumite lucruri.

El va trebui să certe lucrurile false.

Apoi i se va cere să îndemne sau să încurajeze păcătoşii să creadă iar pe sfinţi să rămână statornici în Domnul. În toate acestea, el trebuie să fie îndelung răbdător, predând cu statornicie învăţătura doctrinei sănătoase.

În versetele 3-6, apostolul enumera două motive puternice pentru însărcinarea tocmai încredinţată lui Timotei. Primul este faptul că se va produce o îndepărtare generală de la doctrina sănătoasă. Al doilea este că vremea plecării lui Pavel s-a apropiat.

Apostolul prevede vremea când oamenii nu vor mai putea tolera învăţătura dătătoare de sănătate, îndepărtându-se de cei ce propovăduiesc adevărul cuvântului lui Dumnezeu, îi vor gâdila urechile să audă doctrine plăcute şi confortabile.

Pentru a-şi satisface pofta lor de doctrine noi şi satisfăcătoare, ei îşi vor aduna un grup de învăţători care să le spună doar ceea ce doresc să audă.

Pofta după predicatori inofensivi îi va face pe oameni să-şi întoarcă urechea de la adevăr spre mituri. Dar, acesta e un târg inechitabil - adică să dai adevărul în schimbul unor basme - totuşi aceasta e răsplata nenorocită a celor care refuză doctrina sănătoasă.

A fi veghetor în toate lucrurile înseamnă a fi treaz în toate lucrurile. Timotei trebuie să fie serios în lucrarea sa, cumpătat şi echilibrat. El nu trebuie să fugă de suferinţe, ci trebuie să sufere de bună voie adversităţile care s-ar putea să vină peste el în slujba lui Cristos.

Există diferenţe de opinie cu privire la sintagma: fă lucrarea unui evanghelist. Unii cred că Timotei realmente era un evanghelist şi că aici Pavel îi spune să-şi desfăşoare cum trebuie slujba. Alţii cred că Timotei nu avea darul evanghelizării, fiind probabil un pastor sau învăţător, dar că asta nu-l împiedica să predice evanghelia când se ivea prilejul. Probabil Timotei realmente era un evanghelist iar cuvintele lui Pavel sunt o încurajare pentru el să fie tot ce trebuie să fie un evanghelist.

În toate privinţele, el trebuie să-şi împlinească bine slujba, consacrându-şi toate talentele şi energiile tuturor aspectelor slujbei sale.

Al doilea motiv pentru care Pavel îi dă această solemnă însărcinare lui Timotei este faptul că moartea lui este foarte aproape, el fiind gata să fie turnat ca o jertfă de băutură. El aseamănă vărsarea de sânge din cadrul martiriului cu vărsarea unei ofrande de băutură peste o jertfa (vezi Exod 29:40;Numumeri 15:1-10). Pavel îşi comparase anterior moartea cu o ofrandă de băutură la Filipeni 2:17. Hiebert spune: „întreaga lui viaţă a fost prezentată lui Dumnezeu ca o jertfă vie; acum moartea sa, comparabilă cu vărsarea vinului ca act final din cadrul ceremoniei de sacrificiu, va încheia actul jertfirii."

Timpul plecării mele este aproape. Termenul grec anatusis (textual „dezlegare", de unde provine şi termenul de „analiză"), pe care îl foloseşte Pavel aici pentru a descrie plecarea sa este modalitatea cea mai expresivă, transmiţând cel puţin patru imagini în cuvinte:

(1) Era mai întâi termenul folosit de marinari, pentru „dezlegarea" unui vas, ridicarea ancorei.

(2) Era un termen folosit de plugari, denotând „dejugarea" animalelor de tracţiune istovite după o zi de muncă grea.

(3) Era expresia folosită de călători, sugerând „ridicarea" ţăruşilor unui cort, înaintea pornirii la drum.

(4) Apoi era termenul folosit de filozofi, semnificând „soluţia" (analiza) la care s-a ajuns în elucidarea unei probleme.

Iată aşadar bogăţia deosebită a vocabularului lui Pavel şi expresivitatea deosebită a limbajului său.

La prima vedere s-ar părea că Pavel se laudă în acest verset. Dar lucrurile nu stau deloc aşa, ideea subliniată nefiind aceea că a luptat o luptă oarecare, ci mai degrabă că a luptat şi încă lupta lupta cea bună, adică lupta credinţei. El îşi cheltuise energiile în concursul cel bun.

Luptă nu înseamnă aici neapărat situaţie combatantă, ci, mai degrabă, o întrecere de atletism.

Chiar pe când scria aceste cuvinte, el îşi dădea seama că epuizanta cursă era pe terminate. El a alergat bine în cursa ce i-a stat înainte, acum fiind aproape de linia de sosire, pe care o şi vedea deja.

Apoi Pavel a păzit credinţa. Asta înseamnă nu numai că Pavel însuşi a continuat să creadă şi să asculte de marile doctrine ale credinţei creştine, ci şi aceea că, în calitate de ispravnic, el a păzit doctrina ce i s-a încredinţat şi a transmis-o mai departe, în toată puritatea ei iniţială.

Apostolul îşi exprimă aici încrederea că neprihănirea de care a dat dovadă în slujirea sa va fi răsplătită de Domnul cel drept, la Scaunul de Judecată al lui Cristos.

Domnul este numit aici Judecătorul cel drept, dar nu cel al unei instanţe judecătoreşti, ci, mai degrabă, arbitrul unei întreceri sportive. Spre deosebire de judecătorii pământeşti, El nu va da dovadă de părtinire faţă de nimeni, ci va cântări atât faptele propriu-zise, cât şi motivaţiile care au stat la baza acestor fapte, iar judecăţile rostite de El vor fi exacte şi imparţiale.

Cununa neprihănirii de aici este o ghirlandă (nu o diademă), care va fi dată acelor credincioşi care au etalat neprihănire în slujirea lor. Într-adevăr, ea va fi dată tuturor celor care au iubit arătarea lui Cristos. Daca cineva aşteaptă cu dor venirea lui Cristos şi trăieşte în lumina acelui eveniment, atunci viaţa lui va fi neprihănită şi el va fi răsplătit pe măsură. Aici ni se aminteşte din nou că dacă credem cu adevărat în a doua venirea lui Cristos şi o iubim, atunci aceasta va avea o influenţă sfinţitoare asupra vieţii noastre.

Pavel, cel înaintat în vârstă, tânjeşte de dor după părtăşia şi compania tânărului său frate în Domnul. Prin urmare, el îl roagă să facă tot posibilul pentru a putea veni la Roma în viitorul apropiat. Apostolul resimţea acut singurătatea vieţii de temniţă la Roma.

Una din cele mai amare experienţe din slujirea creştină este de a fi uitat şi părăsit de cei ce ţi-au fost cândva colaboratori apropiaţi în lucrarea Domnului.

Dima fusese prietenul lui Pavel, un frate de credinţă şi colaborator al său. Dar acum Pavel era la închisoare, creştinii erau persecutaţi iar climatul politic nu prevestea nimic bun pentru creştini. În loc să iubească arătarea Domnului, Dima s-a îndrăgostit de lumea aceasta şi astfel l-a părăsit pe Pavel, plecând la Tesalonic. Asta nu înseamnă neapărat că Dima a renunţat la profesiunea de credinţă, devenind apostat. Nici nu înseamnă că nu mai era un credincios adevărat. Probabil teama de a nu i se întâmpla vreun rău l-a făcut să alunece de la credinţă.

Apostolul adaugă apoi că Crescens s-a dus în Galatia iar Tit în Dalmaţia. Nu găsim nici o urmă de dojana în aceste cuvinte; poate că acestea au fost locuri de slujire creştină. Aceasta este singura dată când este pomenit Crescens în Biblie (al cărui nume înseamnă „cel care creşte") - Nu deţinem alte date despre el. Acest lucru ar trebui să fie o încurajare pentru toţi credincioşii. Indiferent cât de umilă ar fi poziţia ocupată în viaţă, chiar şi dacă nu am fost decât simpli curieri pentru Domnul, fapta noastră nu va trece neobservată sau ne-răsplătită.

Preaiubitul Doctor Luca a fost singurul care a întreţinut legătura cu Pavel la Roma. Cât de mult va fi însemnat aceasta pentru apostol, să aibă încurajarea spirituală şi măiestria profesională a acestui mare om al lui Dumnezeu! Şi ce recunoscători trebuie să fim pentru ultima parte a versetului 11! Căci e de natură să ne încurajeze pe toţi cei care am dat greş în slujirea noastră faţă de Domnul, că El ne va mai da încă un prilej de a-L sluji.

Marcu a plecat cu Pavel şi Barnaba în prima lor călătorie misionară, dar apoi i-a părăsit la Perga, revenind acasă. Când a sosit timpul să plece în a doua călătorie misionară, Pavel n-a mai vrut să-l ia cu ei pe Marcu, datorită faptului că se retrăsese prima oară. Când Barnaba a insistat ca Marcu să vină cu ei, problema s-a rezolvat prin plecarea lui Pavel în Siria şi Cilicia împreună cu Sila, în timp ce Barnaba şi Marcu s-au dus în Cipru. Mai târziu, Pavel şi Marcu s-au împăcat iar aici apostolul îl cere nominal pe Marcu, ca unul care i-a fost de folos pentru lucrare.

Cei care cred că Timotei era în Efes când i-a scris Pavel această scrisoare sugerează că apostolul l-a trimis pe Tihic la Efes ca să-l înlocuiască pe Timotei, când acesta va pleca în curând de la Efes. Ei sugerează că sensul cuvintelor lui Pavel ar fi următorul: „Dar pe Tihic îl împuternicesc să plece la Efes."

Mantaua despre care se vorbeşte aici era fie o haină exterioară, fie un sac pentru transportatul cărţilor. În general se crede că a fost un articol vestimentar.

Nu există acord cu privire la diferenţa dintre cărţile şi sulurile de pergament (în greacă: membranas. Aceste manuscrise de mare preţ erau probabil cărţi din Biblie sau poate comentarii). Au fost ele porţiuni din Scriptură? Au fost ele părţi din Scrisorile lui Pavel? Sau au fost documente ce urmau a fi folosite la proces? Sau au fost bucăţi nescrise de papirus sau pergament de care voia să se folosească la scris? Este imposibil de precizat. Impresia care se deduce însă este că până şi în întemniţarea sa, apostolul voia să rămână activ, continuând să scrie şi să citească.

Există o interesantă povestire adevărată în legătură cu acest verset aparent nesemnificativ din Biblie. F. W. Newman, fratele mai tânăr al cardinalului Newman, l-a întrebat odată pe J. N. Darby cu ce ar fi mai puţin câştigat dacă acest verset nu s-ar afla în Biblie. Oare nu este el un verset de importanţă vremelnică? S-ar fi pierdut ceva dacă Pavel nu l-ar fi scris? La care Darby a răspuns prompt: „Eu, unul, negreşit aş fi pierdut ceva, căci versetul acesta m-a salvat de a-mi vinde biblioteca. Fiecare cuvânt - de asta poţi fi sigur - este inspirat de Duhul şi este de folos etern."

Alexandru căldărarul este poate unul şi acelaşi la care s-a referit Pavel la 1Timotei 1:20, spunând că şi-a naufragiat credinţa. În orice caz, el i-a făcut mult rău apostolului. Nu putem decât specula cu privire la natura răului ce i l-a făcut. Legând acest verset cu cele următoare, se pare că Alexandru a depus mărturie împotriva apostolului, aducând acuzaţii false împotriva lui. Conybeare şi Howson traduc astfel versetul: „Alexandru căldărarul m-a acuzat de mult rău."

Apostolul este încrezător că Domnul îi va răsplăti după faptele lui.

Versetul acesta anticipează sosirea lui Timotei la Roma. Şi el trebuie să se păzească de Alexandru, pentru ca nu cumva să sufere şi el din pricina acestui om rău. Nu e exclus ca Alexandru să se fi împotrivit mult cuvintelor lui Pavel, prin mărturia contrară ce a adus-o în cadrul audierii publice.

Probabil Pavel încă se gândea la evenimentele din ultimele zile. Prima lui apărare înseamnă primul prilej ce i s-a dat de a se apăra la acest ultim proces al său (e posibil să se aibă în vedere procesul de la sfârşitul primei întemniţări a lui Pavel)

Ce trist e că nimeni nu s-a ridicat să ia cuvântul în apărarea acestui viteaz apostol, ale cărui scrieri au îmbogăţit toate veacurile următoare! Nimeni nu i-a luat apărarea, dar în inima lui nu s-a strecurat nici o amărăciune pentru asta. Asemenea Mântuitorului, înaintea sa, el se roagă ca aceasta să nu li se ţină în socoteală!

O fi fost el uitat de oameni, dar Domnul a stat lângă el. Nu numai atât, dar l-a întărit divin pentru a predica evanghelia chiar la procesul său. Mesajul s-a răspândit fără oprelişte şi o instanţă ne-evreiască a auzit mesajul mântuirii. Stock se minunează:

„Toate Neamurile - ce mulţime de romani distinşi ar putea cuprinde această sintagmă! - au auzit în ziua aceea mesajul lui Dumnezeu către omenire; toţi L-au auzit pe Isus Cel Răstignit şi Preamărit înfăţişat ca Singurul Mântuitor. Este un gând copleşitor, pe care mintea noastră refuză să-l cuprindă în toată splendoarea sa. Ce scenă măreaţă, unul din marile momente ale istoriei! Şi încă ce alte minunăţii ne va descoperi Veşnicia despre urmările acestui moment!

Cuvântul tradus prin întărit din versetul acesta nu este unul obişnuit, el apărând în Noul Testament doar de opt ori. Astfel e folosit la Fapte 9:22 la începutul lucrării publice a lui Pavel: el „se întărea tot mai mult..." îl găsim întrebuinţat din nou aici, dar la sfârşitul lucrării sale publice - o mişcătoare amintire a faptului că Domnul îi susţine pe slujitorii săi cu tăria Sa pe tot parcursul vieţii acestora.

Sintagma: „am fost scăpat din gura leului" este un mod de a spune că Pavel a obţinut un termen de amânare în procesul său, care a continuat apoi. S-au făcut încercări de a-l identifica pe leu cu Nero, cu diavolul şi cu animale reale. Dar poate că este mai uşor să înţelegem cuvântul în sensul de pericol în general.

Când apostolul a spus că Domnul îl va scăpa de orice lucrare rea, el nu a înţeles prin aceasta că va fi izbăvit pe timp nedefinit de execuţie. El ştia că clipa morţii sale se apropia (versetul 6). Ce a vrut atunci să spună prin aceste cuvinte? Negreşit sensul este că Domnul îl va salva de a face vreun lucru care să păteze ultimele zile ale mărturiei sale. Domnul îl va izbăvi de pericolul unei retractări sau de a se lepăda de El; îl va păzi de laşitate sau de orice formă de prăbuşire morală.

Nu numai atât, dar Pavel era sigur că Domnul îl va păstra pentru împărăţia Sa cerească. Împărăţia cerească nu se referă aici la Domnia de o mie de ani pe pământ a lui Cristos, ci chiar la cer, unde domnia Domnului este desăvârşit recunoscută. Aici apostolul izbucneşte în slăvirea lui Dumnezeu, în vecii vecilor.

În vecii vecilor înseamnă textual: „până în veacurile veacurilor", cuvintele reprezentând cea mai puternică expresie de veşnicie posibilă în limba greacă. Tehnic, nu există „veacuri" în veşnicie, dar întrucât mintea omenească nu are posibilitatea să conceapă ideea de atemporalitate sau absenţă a timpului, este nevoit să recurgă la expresii existente pentru perioada actuală, a trăirii în timp.

Acum Pavel transmite salutări unui cuplu de căsătoriţi care adesea au slujit alături de el din evanghelie. Priscila şi Acuila l-au cunoscut pe Pavel la Corint, după care au călătorit cu el la Efes. Apoi au locuit o vreme la Roma (Romani 16:3), fiind, asemenea lui Pavel, angajaţi în confecţionarea de corturi.

Onisifor a fost menţionat anterior, la 1:16 ca unul care l-a înviorat de multe ori pe apostol şi nu s-a ruşinat de faptul că era întemniţat.

Poate că Erast este acelaşi om care era casierul oraşului Corint (Rom. 16:23).

Trofim a mai fost menţionat, la Fapte 20:4 şi Fapte 21:29. Convertit la Efes, el l-a însoţit pe Pavel la Ierusalim. Iudeii de acolo au crezut că Pavel l-a introdus în templu. Aici citim că Pavel 1-a lăsat bolnav la Milet. Această afirmaţie este importantă, întrucât ne arată că, deşi apostolul avea puterea miraculoasă de a vindeca, el nu a recurs întotdeauna la ea. Miracolul vindecării nu a fost niciodată folosit din comoditate, ci ca o mărturie pentru iudeii necredincioşi cu privire la adevărul evangheliei.

Timotei trebuia să facă totul pentru a veni înainte de iarnă, când vremea făcea călătoritul anevoios sau imposibil. Prietenul său întemniţat la Roma avea nevoie de prezenţa lui şi-l aştepta cu dor. Sunt mişcătoare repetatele îndemnuri adresate lui Timotei să vină (vezi 1:3,4;4:9).

Urmează apoi o serie de salutări adresate lui Timotei din partea lui Eubul şi Pudens, Linus, Claudia şi toţi fraţii. Aceste nume ne-ar putea părea de o mică însemnătate, dar ele ne atrag atenţia cu gingăşie, cum spune Rodgers, că „una din bucuriile deosebite şi privilegiile slujirii creştine este modul în care se leagă şi se dezvoltă prieteniile."

Şi acum Pavel îşi încheie epistola. Adresându-se lui Timotei în particular, el spune: „Domnul Isus Cristos să fie cu duhul tău"(textul critic omite Isus Cristos). Apoi, adresându-se tuturor celor care erau cu Timotei când a primit el scrisoarea, apostolul adaugă: „Harul să fie cu voi! Amin." După care pune jos pana. Scrisoarea s-a încheiat, misiunea a. luat sfârşit. Dar mireasma vieţii şi mărturiei sale stăruie încă asupra noastră. Ne vom întâlni din nou cu el şi vom sta de vorbă despre marile teme ale evangheliei şi ale bisericii.

clickbible.org